

Ransdorp. — Koning Foead van Egypte te Londen. — De vlucht van Byrd en zijn makkers. — Het vliegongeluk nabij „De Kooy”. — De zeilwedstrijden bij Texel. — Het spoorwegongeluk in den Harz.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

PANORAMA

No. 2 (28) 15DE JAARGANG
13 Juli 1927

A.W. SJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 17½ ct. Voor Week- 17½ ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f2.25. Franco per post f2.50
Combinatie-abonn. R. d. V. 15 ct. per week

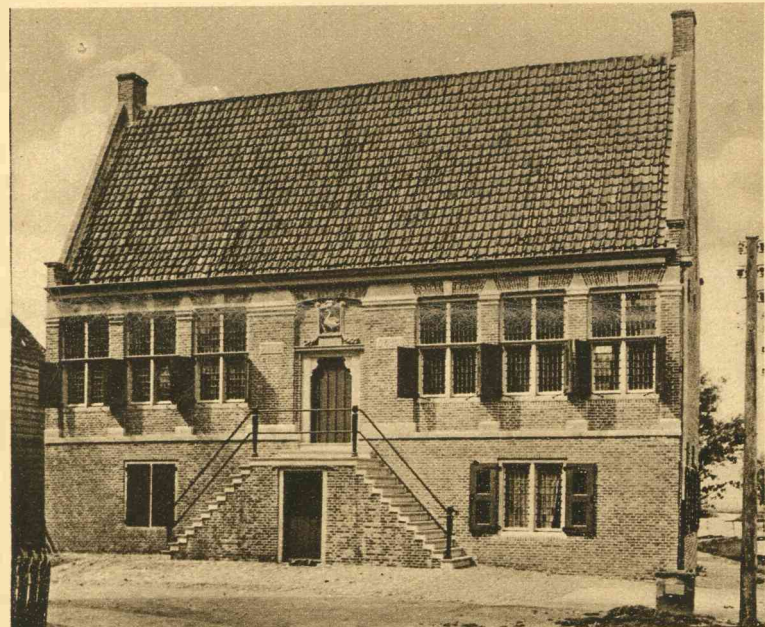
Zondag l.l. werd te Amsterdam de 31ste jaarlijksche bijeenkomst der Theosofische Vereeniging gehouden, bij welke gelegenheid tevens het nieuwe gebouw der P. C. Meuleman-stichting aan de Tolstraat werd geopend. — Mevrouw Annie Besant en de heeren Fricke en Schuurma voor het nieuwe gebouw.

RANSDORP

It pittoreske Waterlandsche dorpje bezit in zijn monumentalen toren en zijn voormalig Raadhuis, dat onlangs gerestaureerd werd, twee interessante bezienswaardigheden. Overigens is het maar klein. De huizen zijn in hoofdzaak gebouwd langs een schilderachtig grachtje van een vijf minuten gaans. De zware toren domineert! Voor het kleine dorpje lijkt het trotsche bouwwerk zelfs te kolossaal. En al mag Rarop — zooals de landlieden het noemen — vroeger dan ook belangrijk grooter geweest zijn, al heeft het door zeevaart en visscherij gebloeid, het is toch nooit zoo'n groote stad geweest, dat we een dergelijk bouwwerk zouden verwachten!

Is het bouwen van het kunstwerk een uiting geweest van den vromen godsdienstzin der inwoners? Is het een symbool van den trots der rijk geworden burgers of hebben de zeelui in den bloeitijd een baak willen stichten, die hun ver op den wijden plas den weg wees? We moeten het antwoord schuldig blijven! Wel weten we, dat de toren nooit voltooid is. De spits ontbreekt. Volgens een overlevering onder de Ransdorpers zou die er afgeschoten zijn. Een bezoek aan het machtige bouwwerk kan ons van het onwaarschijnlijke daarvan overtuigen. Een van zijn geschiedschrijvers heeft het niet voltooiden willen wijten aan den drassigen bodem en de te zwakke fondamenteen. Hij kan gelijk hebben, maar 't kan evengoed zijn, dat het een eenvoudige dubbeltjeskwestie was!

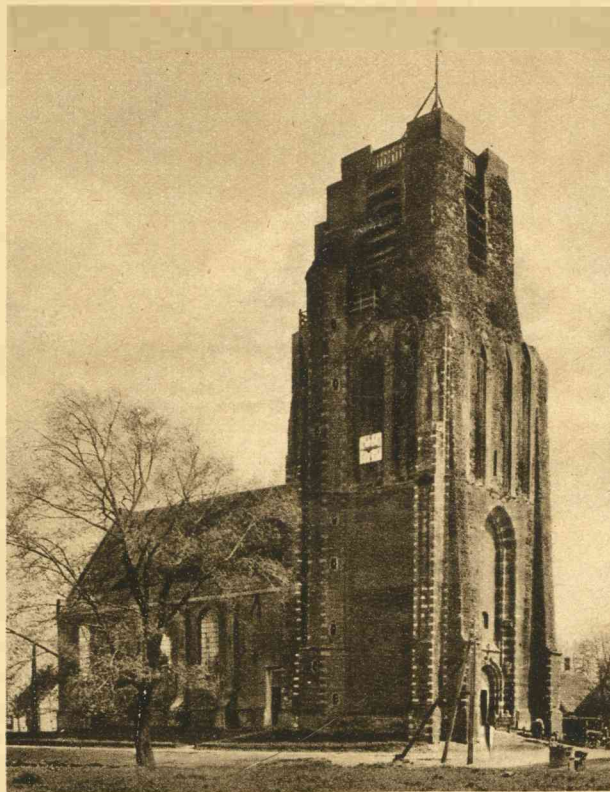
Zooals uit den laat-Gothischen stijl blijkt, moet de toren in het begin van de 16e eeuw gebouwd zijn. Dikwijls wordt het jaar 1502 genoemd. Toen gaf Philips de Schoone, graaf van Holland, aan Jacob Dirks te Ransdorp vergunning tot het oprichten van een bierbrouwerij. In den daarop betrekking hebbenden vergunbrief, gegeven en bezegeld in Maart 1502, werd tevens vergunning

Het voormalige Raadhuis, dat in 1652 werd gebouwd en thans gerestaureerd is.

verleend tot het bouwen van een toren op het land en het erf van genoemden Jacob Dirks.

Het monumentale bouwwerk, opgetrokken uit gebakken en gehouwen steen, heeft ongetwijfeld groote kunstwaarde. Het portiek aan de westzijde prijkt met kogels en kruisbloem, waarnevens twee rijk bewerkte kolonnetten geplaatst zijn. Daarboven bevinden zich twee fraaie kraagsteenen met baldakijnen. Behalve aan de westzijde zijn de rijkbewerkte laat-Gothische fialen der steunbeeren vrijwel bewaard gebleven. Een achtkante traptoren aan de

De zware toren der Ned. Herv. Kerk, dagteekenend uit het jaar 1502.

noordoost-zijde leidde oorspronkelijk naar een omgang, waarvan de kraagsteenen aan de oostzijde nog te zien zijn. Aan noord-, zuid- en oostzijde zijn de torenmuren met rijke flamboyant-nissen versierd.

Het inwendige van het bouwwerk is in overeenstemming met het buitenwerk. Daar vindt men aan de noord- en zuidzijde fraai uitgevoerde laat-Gothische traceeringen.

Vier prachtige kraagsteenen toonen ons, dat de bouwmeester een kruisgewelf heeft willen maken. Een fragment van een steenen wijwaterbak aan de zuidoostzijde vraagt nog onze aandacht.

't Bovenste deel van den toren is voor een groot deel begroeid. Zelfs heeft zich struikgewas kunnen ontwikkelen ter hoogte van de voormalige galerij. Een niet onaardig gezicht — maar voor het bouwwerk wellicht minder goed.

Wat dat betreft, verkeert het voormalige Raadhuis in 'n betere positie. De herstelling, door de annexatie vertraagd, is ten slotte gereed gekomen. Boven de fraaie deur prijkt het wapen van Ransdorp: een zwaan van zilver met een gouden ring om den hals, op een veld van keel, staande op een grond van sinopel. In den rechterpoot een bundel

van zeven gouden pijlen, voorstellend de zeven waterland-schappen. Onder het wapen lezen we:

Eendracht doet cleyne saecken bloeyen
In macht en oock in welstand groeyen.

Het aardige gebouw dateert van 1652, in welk jaar het door Pieter Pieterse van Saerдам gesticht werd.

R. H. H.

STORM

Op het grijze kiezel, dat de zee tegen de hooge rotsen had opgegooid, lag Aldo.

De morgenzon brandde, de blauwe zee was als een meer. Voor zijn voeten krulden de kleine golfjes van de branding, met onafgebroken dardelheid zich brekend op de steenen. De bergen achter hem stegen uit zee op, groote reuzen, donker van kleur, grauwe steenmassa's, slechts hier en daar begroeid met de grijsgroene olijven, die van de verte uit niet meer leken dan matgroen struikgewas. Achter de eerste rij bergen welfden zich de besneeuwde toppen der Alpen.

Aldo lag met zijn hoofd achterover en keek naar boven. Hem hinderde nauwelijks het blikkgrende licht, hij, gewend aan zee en zon en golven. Hij hield van den azuurblauwen koepel, die zich boven hem welfde, diep blauw in het zenith, lichter wordend tegen de kim, waar de donkerblauwe zee zich als een rechte streep tegen afteekende. Hij kende de kust; dikwijls, als jongen al, had hij voor zijn genoegen langs de oevers gevaren. Iedere inham, iedere bocht van de Riviera was hem bekend; van Genua tot voorbij Rapallo, en aan den anderen kant bijna tot San Remo toe. Hij kende de gevaarlijke plekken en ondiepe plaatsen, waar de rotsen half boven water staken. Niet voor niets was hij een van de meest stoutmoedige visschers.

Maar dien morgen dacht hij niet aan visschen of varen. Recht zagen zijn donkere oogen naar den hemel, turend en starend, of daar een oplossing te vinden was voor de moeilijkheden, waar zijn hart mee te kampen had. Zijn pikzwarte wenkbrauwen fronsten zich en hij balde de vuisten.

Madonna, waarom? Was hij niet de sterkste visser van de kust, was hij niet de beste zeevaarder, of wilde ze liever met Gino uit, omdat die een mooier pakje aan had dan hij... Maar verdiende die meer geld?... Neen, hij, Aldo, was rijker... Maar, bij alle Heiligen, waarom keek ze dan steeds naar Gino? Waarom had hij Marietta

De zware steenklomp van den kerktoeren beheerscht het geheele dorp.

nu al drie keer met Gino zien loopen? Waarom was ze met Gino vroolijker, dan ze met hem was... Marietta, zijn Marietta, met Pinksteren zouden ze trouwen... Maar hij moest zeker van haar zijn. Hij wilde geen vrouw, die naar andere mannen keek...

Zijn vingers krampten zich om een steen, half richtte hij zich op.

„Marietta, ik moet weten, of je van me houdt, ik moet zeker zijn.”

Hij stond op en met een langen zwaai van zijn arm, gooide

Langs het schilderachtige grachtje, dat het dorp in zijn geheele lengte doorsnijdt.

Waar de weg van Zunderdorp in Ransdorp komt.

hij den steen in zee; even spatte het water op, toen werd het blauwe vlak weer effen. Hij rekte zich uit en sprong de rotsen op naar den kant van het dorp.

Den volgenden avond stond hij op den hoek van de straat uit te kijken naar Marietta.

Ze kwam aan met haar zusje. Ze zag hem niet. Samen lachten ze en maakten grapjes. Haar mooie witte tanden glinsterden tusschen de volle roode lippen. Aldo keek en met zijn oogen dronk hij haar frissche schoonheid in. Ze ging aan de andere zijde van de straat voorbij zonder hem te zien. Zijn blik versomberde: was dat niet Gino? Hij trad een stap terug, zoodat hij achter een stuk muur stond; hij kon nu alles zien en niemand zag hem. Marietta stond stil. Met een vroolijken zwaai had Gino zijn hoed afgenomen; ze praatten en lachten. Gino legde zijn hand op Marietta's arm. Toen werd het Aldo te machtig: met één sprong stond hij naast haar, zijn oogen vlamden somber en hij sloeg zijn arm om haar heen.

„Ga mee,” zeide hij kort.

„Dag Marietta,” lachte Gino, haar hand extra lang vasthoudend.

„Goeden nacht, droom niet te veel!” lachte Marietta terug.

Aldo verbeet zich; geen van beiden scheen zich om hem te bekommeren; hij voelde zich verongelijkt; zijn arm was nog om Marietta's lenden, maar het was hem, of hij alleen haar jurk vasthield.

„Marietta mia...” Zijn stem stakte.

„Wat is er?” vroeg ze achteloos.

„Marietta!”

Hij had haar losgelaten en liep kalm naast haar. Het zusje zette het op een loopen naar een paar vriendinnetjes.

„Morgen is het Paschen...” zeide Aldo peinzend.

„Krijg ik dan wat moois van je?” vroeg Marietta, vroolijk, coquet.

„Een kus!”

„Ajakkas, dat's ook goedkoop. Nu, als ik niets moois krijg, dan ga ik den heelen dag met Gino uit, we gaan varen...”

„Varen?” vroeg Aldo verschrikt. „Ga jij varen met Gino? En met wiens boot? Gino is toch geen visscher...”

„Wat doet dat er nu toe! Varen is varen, en jij wilt het nooit.”

Aldo greep plots met zijn sterke visschersknuisten haar arm; als een schroef klemden zijn vingers zich om haar molligen bovenarm.

„Je gaat niet!” dreunde zijn stem. „Je gaat niet met Gino, als je gaat; als je dan per se wilt varen, dan ga je met mij! Ik kan het, ik ken de kust... Gino is een ezel, een gek... Je gaat met mij, hoor je! Je bent mijn vrouw...”

Marietta keek verschrikt, de schroeven om haar arm verslaptten. Ze waren blijven staan; voor hen strekte de zee zich uit als een eindeloos kalm vlak.

„Ik dacht, dat je nooit met me wilde varen,” zeide Marietta zacht. „Waarom ben je ineens veranderd? Gino zeide het lachend, ik geloof niet eens, dat hij het meende: hij is bang van de zee...”

„De blambek,” schold Aldo, „natuurlijk...” „Maar ik houd je aan je belofte,” lachte Marietta overmoedig, „nu zul je me ook die zee, waar jij zoo dol op bent, laten zien, nu zal ik meegaan in de boot. Morgen na de vroegmis!”

Aldo fronste de wenkbrauwen, maar zij zag hem zoo betooverend aan en haar donkere oogen schitterden zoo bekoorlijk, dat hij toestemde.

„Goed, na de vroegmis! Maar Marietta mia, ga dan nooit weer met Gino uit...”

Marietta lachte.

„Ik houd van je, Marietta!” Hij sloeg de armen om haar heen, maar zij worstelde zich los en luid lachende ze weg. Vlug liep hij haar na.

„Marietta, kom hier!”

Maar zij hoorde het niet en snelde voort, tot hij haar lachend gevangen hield in zijn sterke knuisten.

„Nu heb ik je, lieveling!” juichte zijn stem.

Den volgenden dag na de vroegmis stond hij buiten bij de kerkdeur en wachtte haar op. Zijn oogen lagen diep in de donker omlijste kassen en keken onderzoekend naar de zee. Het was nevelig, er dansten witte koppen en de zon was nog niet hoog genoeg om alles een vroolijker aanzien te geven. Aldo had slecht geslapen; de gedachte aan Marietta had hem wakker gehouden; als hij ingedommeld was, had hij geworsteld om haar vast te houden bij de punt van haar rok, maar telkens was die rok uit zijn handen gewaaid; hij had willen roepen, maar zijn keel was toegeschoefd geweest, en hij was wakker geworden met een schok, terwijl groote tranen langs zijn wangen gleden.

Bij den ingang van de kerk stond hij nog te denken aan dien droom, terwijl hij het spel van wind en wolken volgde. Het was slecht weer..., hij moest liever maar niet gaan varen, het was veel te koud voor Marietta...

„Zalige Paschen,” klonk lachend haar stem achter hem.

Geen antwoord.

„Aldino, ben je boos?”

Hij schudde het hoofd.

„Waarom kijk je zoo somber? ... Ben je jaloersch? ... Ik kan het toch niet helpen, dat ik Gino al zoo lang ken; ik ben met hem op school geweest, we hebben samen gespeeld, we zijn even oud...”

„Gino is een blambek!”

„Toe, Aldo, scheld nu niet! Gino is heusch zoo kwaad niet... en wat dan nog...”

„Houd je mond!” Aldo was blijven stilstaan op het nauwe pad, dat naar het strand leidde en had tot steun zijn arm om haar heen geslagen.

„Maar Marietta, wil je nu werkelijk vandaag gaan varen? Kijk nu eens naar de zee...”

De wind was heviger dan te voren en de golven sloegen met kwaadaardige witte koppen tegen de rotsen. De zee zag donker grijsgroen; de toppen der bergen waren in dikken mist gehuld.

„Je hebt het toch beloofd,” smeekte Marietta, „of ben je soms bang?”

„Bang!” zijn oogen fonkelden. „Avanti!” schreeuwde hij tegen den wind in. Snel en handig trok Aldo het ranke bootje over de keien, tilde Marietta er in en heesch de zeilen. Zijn gezicht was opgehelderd; zijn oogen lachten vroolijk, toen hij met zijn arm om haar schouders naast haar zat, de schoot in zijn hand, golven en wind tartend.

„Ik houd van je en jij?” zeide hij, haar dichter tegen zich aandrukkend. „Vind je het prettig?”

„Ja, heerlijk! Het is prachtig!” juichte Marietta.

De hemel werd donkerder, steeds grimmiger werd de zee, hooger werden de golven, waar Aldo met vaste hand zijn boot tegenop stuurde.

„Dit zou Gino nooit gedurfd hebben,” riep Marietta triomfantelijk uit.

Aldo verstond haar niet, hij had slechts Gino's naam gehoord en zijn blik versomberde... Steeds dien vervloekten naam te hooren... De zee was grauw, bijna zwart en van de kust was niets meer te zien. Het regende, Marietta achterin trachtte zich dichter in haar doek te wikkelen. Plotseling brak een golf op den boeg en vulde het bootje met water. Marietta gaf een gil:

„Madonna!”

Aldo hoosde en sloeg toen weer zijn arm om haar heen.

„Een je bang?”

Ze schudde haar hoofd.

„Je bent de mijne, je zult de mijne worden... voor eeuwig...” Zijn stem was heesch.

„Aldo, wat is er?”

„Gino zal je nooit krijgen... het zal je eerste en je laatste tocht zijn op zee...”

„Aldo...” Zij sloeg de armen om zijn hals. „Aldino, ik ben bang!”

Hij rukte zich los, zijn geest was geconcentreerd op zijn boot en op de schuimende golven, die nu eens boven hen, dan weer ver onder hen rolden

en spatten en die het bootje als een notedop opnamen en neerkwaken. Aldo wist, dat het hopeloos vechten was; de kust te naderen was onmogelijk: zijn boot zou verpletterd worden tegen de rotsen. Open zee houden en zoo min mogelijk water binnen krijgen was het eenige, wat overbleef. Marietta zat in elkaar; telkens als de golven over den boeg spatten, sloeg ze een kruis.

„Madonna!”

Aldo kon niet meer zien, waar hij was; hij wist het, ze waren verloren.

„Marietta!”

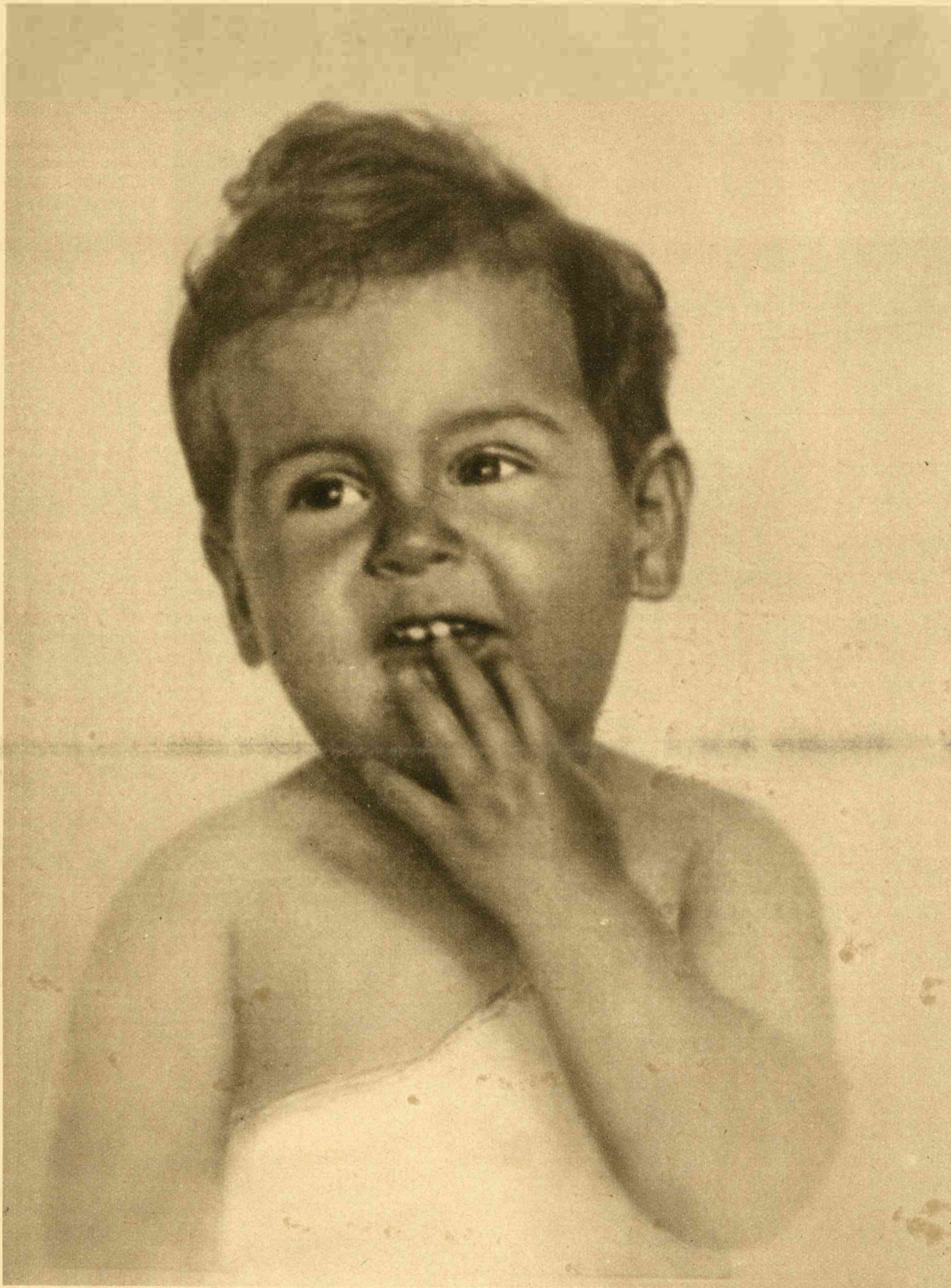
„Alduccio!”

„We zijn verloren, bid!”

Marietta zag hem aan, ze zat op den bodem van de hotsende, botsende boot, die Aldo tevergeefs trachtte te besturen.

„We zijn ten minste samen, samen, Marietta mia, voor eeuwig!”

Marietta snikte tegen zijn schouder. Ze zeide niets, en het geluid van haar stem zou verloren zijn gegaan in het gebulder van de zwarte, roerige zee.

DE GUIT

Hij schrok op en nam zijn hoed af.

„Dag Marietta!”

„Gaan we nu?”

„Ja, is het jou niet te koud? Vind je de wind niet te ruw? Bedenk, Marietta, je bent nooit op zee geweest...”

„Ah bah, koud, het is niets koud... of... aha... ik weet het... Signore Aldo schaamt zich om met zijn meisje te gaan varen... hij wil niet met haar uit...”

Ze draaide zich om, half boos, half schertsend. Gino kwam juist de kerk uit.

„Zalige Paschen, Marietta!”

„Zalige Paschen, Gino!”

Vast en lang hield Gino haar hand in de zijne geklemd; maar plotseling klonk Aldo's zware stem hard over het kerkplein:

„Ga je mee, Marietta, ja of neen?”

„Graag!” En vlug als een jonge poes sprong Marietta hem na en legde haar arm in den zijne. Aldo liep zwigend verder, hij sloeg niet als gewoonlijk zijn arm om haar heen. Somber staarden zijn donkere oogen.

„Aldo?”

Eensklaps braken de wolken uiteen en werd het iets helderder. Aldo zag, waar ze waren.

Er was een kleine baai, waar de wind hen met kracht indreef. Nog eenige seconden, en de boot zou versplinterd worden tegen de rotsen.

Maar Aldo wist, dat er een klein stuk strand was. Als hij daar langs kon varen, zou Marietta zich kunnen redden.

Even weifelde hij . . . Marietta, gered zonder hem . . . Gino!

Maar toen hij op haar neerkeek en het bleeke gezichtje zag, waarin de betraande angstoogen glansden, gooide hij het roer om.

Driemaal werd hij teruggeslagen, maar ten slotte bleef hij baas over zijn boot.

„Marietta mia, strand . . . spring . . . snel!”

Hij hielp haar overeind met één hand. Ze aarzelde en was bang voor het water, dat vóór haar bruiste.

„Alduccio, en jij?”

„Ik kom . . . een zoen, Marietta, snel, spring!”

Het plekje zand was vlak bij, met moeite hield Marietta zich overeind en nam haar sprong.

De boot schokte. Aldo wierp nogmaals het roer om, opdat het hem wederom gelukken mocht, het strand te bereiken. De regen stroomde, het werd donker.

Toen, in den storm, meende hij haar stem te herkennen:

„Gered!” — en even later:

„Alduccio!”

Hij richtte zich overeind, een schok . . . de boot kraakte, kantelde . . .

„Marietta!”

De grauwe golven sloten zich.

schillende volken onderling vergelijkt. Zoo duurt het meestal lang, eer de Europeaan gewend is aan de sterk gekruide en gepeperde kost in Indië, welke weer hemelsbreed verschilt van het rendiervleesch en de gezouten visch, in traan gekookt met toendraplantengearneerd, waarmee

zou kunnen wezen en zodoende met de stemming, den eetlust omlaag zou drukken. De dames verschijnen in avondtoilet, de heeren deftig in smoking en in de puntjes verzorgd; het geheel wordt ingeleid door champagne en uitgezochte hors d'oeuvre, welke juist delicatessen bevat om de maagsap-afscheiding alvast goed in gang te zetten. Opgediend wrdt er op kostbare serviezen en kostelijke wijnen wachten in flonkerende kristallen karaffen hun beurt af. Deftige garçons loopen geregeld en geruischloos af en aan om de gasten bij hun geringste wenken vlot te bedienen. De tatels zijn gedekt met het fijnste damast en versierd met kostbare bloemen, door kunstzinnige handen geschikt tot een het oog weldadig aandoend geheel. En als de gasten zich even verpoezen, dan is het keurige strikje daar om hun geest dadelijk de passende afleiding te bezorgen. Ieder begrijpt, welke machtige factoren de weelde zodoende kan vormen om te dienen datgene, wat vooral bij dat soort menschen meestal zoo'n gewichtig deel van het leven uitmaakt, n.l. het eten en wat daarbij behoort.

Hoe werken nu in het algemeen onze spijsverteringsorganen?

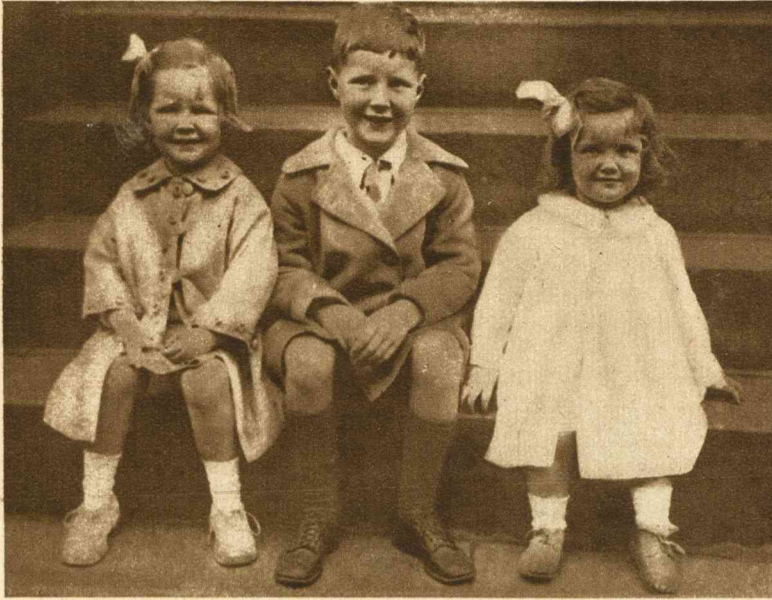
Ook hier kunnen we een mechanische verkleining van het voedsel aanwijzen, maar daarnaast vooral de belangrijke chemische of misschien liever physico-chemische aantasting der spijsen. Door de talrijke klieren en kliersystemen van het spijsverteringskanaal worden sappen afgescheiden, welke in staat zijn het voedsel voor opneming geschikt te maken in samenwerking met elkaar. In vele gevallen zijn ze ook op andere wijze dienstig, daar het lichaam er tevens van gebruik maakt, met hen onbruikbare stoffen uit te scheiden.

Om de verschillende werkingen der betreffende kliersappen na te gaan, maakt men studie van de extracten der klieren of nog beter van de sappen zelf, die dan meestal door ingenieus bedachte en moeilijke methoden worden verkregen. Hoe de verteringssappen werken is, wat de resultaten betreft, dank zij dezen studies, wel goed bekend; wat het fijne betreft, staat de wetenschap echter nog voor groote raadsels. Een groote rol wordt gespeeld door de z.g. enzymen of fermenten. Dit zijn producten der levende cellen en waarschijnlijk van colloïden (eiwitachtigen) aard. Deze bezitten dan 't vermogen, de verschillende voedingsmiddelen om te zetten. Hoe dit echter in het fijne geschiedt is onbekend, evenals iets naders omtrent den bouw en chemische samenstelling dezer lichamen. Eenzelfde hoeveelheid ferment is in staat een groote hoeveelheid voedingsmateriaal om te

zetten. Het best blijken ze te werken bij een bepaalde temperatuur, de z.g. optimum temperatuur, welke hier ligt bij lichaamstemperatuur, misschien ook iets er boven. Het omgevende milieu behoort te zijn van een bepaalde zuurgraad, welke voor verschillende fermenten zeer verschillend kan zijn. Soms worden ze door kleine hoeveelheden andere stoffen sterk geremd en zelfs in hun werking opgeheven (b.v. door blauwzuur, cyaankali) z.g. fermentvergiften. Overigens zijn ze zeer specifiek in hun werking en daarom onderscheidt men: zetmeelsplitsende, eiwitsplitsende en vetsplitsende fermenten. In de klieren zelf vindt men de voorstadiën der fermenten, daar zij anders de cellen zelf zouden aantasten. Ook de wederopbouw der afgebroken en opgenomen voedingsmiddelen tot deelen der cellen van het lichaam geschiedt waarschijnlijk met behulp der fermenten.

Wat het mechanische gedeelte betreft, speelt niet alleen de werkzaamheid van den mond een rol, maar vooral ook de maag- en darmbewegingen. Om ten slotte dan nog iets te vertellen over de verteerbaarheid van voedingsmiddelen en spijsen: het is bekend, dat van de vleeschsoorten vooral visch, kip, konijn gemakkelijk zijn te verteren en in het algemeen gekookt vleesch gemakkelijker en beter verteert dan gebraden of gebakken; wit vleesch gemakkelijker dan ossevleesch of varkensvleesch, mager vleesch beter dan vet of gezouten.

Van de vetten: dierlijke vetten moeilijk, plantaardige vetten en boter gemakkelijk te verwerken. Van de plantaardige voedingsmiddelen spelen de korensoorten de hoofdrol. Hun verteerbaarheid door het menschelijk lichaam is afhankelijk van den graad van bemaling en zuivering (zemelvrij zijn). De alom bekende aardappel is geheel verteerbaar in pureevorm, minder gewoon gekookt, het minst gebakken. De groenten verhouden zich zeer verschillend naar de wijze van bereiding en het gehalte aan houtstoffen, welke de onverteerbaarheid bepalen. Veel houtstoffen bevatten o.a. koolsoorten, asperges, postelein, augurken.

Wat Byrd achterliet.

De drie kinderen van Byrd, die, nu hun vader zijn tocht over den Oceaan vobracht heeft, natuurlijk ook opeens beroemd zijn geworden en daarom door onzen correspondent vereeuwigd werden.

ONZE GEZONDHEID

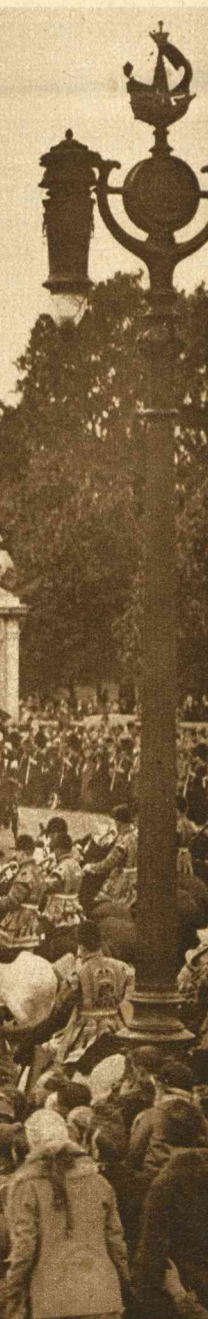
ONZE SPIJSVERTERING.

Hiertoe behooren vele gewichtige functies van ons organisme, welke alle ten doel hebben, ons voedsel in een dusdanigen vorm te brengen, dat het voor opneming in ons bloed geschikt is en door onze organen kan worden verbruikt. Onder de verschillende daarmee samenhangende processen zijn er twee, die iederen mensch door ondervinding bekend zijn, en welke ontegenzeggelijk zeer belangrijke gebeurtenissen, voor vele meer materialistisch aangelegden, zelfs de belangrijkste uitingen van het leven kunnen gaan vormen: dit zijn het eten en de stoelgang. Toch liggen daartusschen nog een menigte belangrijke verrichtingen, welke, buiten onzen wil staande, voor het lichaam onmisbaar zijn en met de twee bovengenoemde samengevat worden onder den naam „spijsvertering”. Belangrijk gesteund in dit gedeelte der levensverrichtingen wordt het lichaam door de bereiding van het voedsel tot „spijsen”. Het doel daarbij is tweeledig hoofdzakelijk, n.l. 1°. het beter geschikt maken van het voedsel om door de spijsverteringsorganen gemakkelijker te kunnen worden aangegrepen en 2°. het verhoogen der smakelijkheid, wat in het algemeen ook het lichaam zeer ten goede komt en speciaal bij verweerde menschen en zieken een zeer belangrijke rol kan spelen.

Het beter geschikt maken wordt bereikt 1°. door hakken, stampen, snijden, verwijderen van on- of moeilijk verteerbare deelen en 2°. door braden, koken, stoven en bakken. Door deze laatste werkingen stollen de eiwitten, wordt het vleesch lossen (daar het bindweefsel tusschen de spiervezels oplost — vooral door koken — en het vleesch malscher wordt), worden verder de cellulose wanden der plantencellen stukgemaakt, zoodat het daarin aanwezige zetmeel vrijkomt en bovendien al gedeeltelijk een omzetting ondergaat. Het deeg wordt door het bakken lossen door ontwikkeling van koolzuurgas, waardoor het aldus gevormde grootere volume gemakkelijker in het maag-darmkanaal kan worden aangegrepen en over een grooter oppervlak dus sneller wordt verteerd.

Wat de smakelijkheid betreft, ieder weet, dat deze in hooge mate afhankelijk is van den aard der spijsen met betrekking tot den persoon in kwestie. Dit kan, zooals bekend, reeds zeer uiteenloopen tusschen de verschillende menschen van één stam, echter wordt dit nog veel sterker, als men de ver-

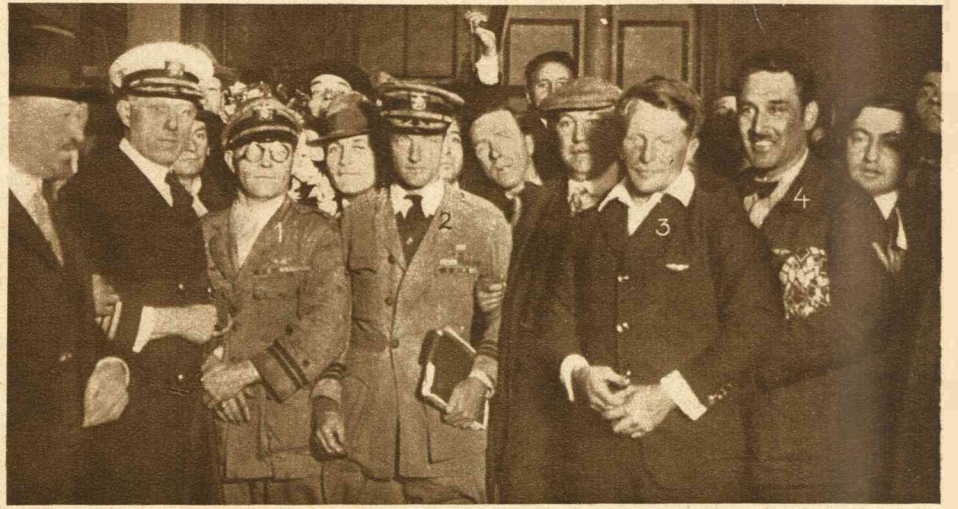
de Laplanders en Groenlanders hun maal doen. Ook de omstandigheden zijn van grooten invloed, ook al naar men gewend is. Zoo zal op de eenvoudige boerderij in de Drentsche venen, met tal van viezige, schreeuwende kindertjes, waar de tafel en dikwijls tevens het daarop uitgestalde eten 's zomers zwart ziet van de vliegen, waar de varkens met al hun frissen aanhang en geuren lustig tusschen de beenen der gasten zich hun weg banen, vaak met meer smaak en tevredenheid worden gegeten, dan door de verfijnde „uitgaande wereld” in de fijnste Parijsche restaurants en hotels. Daar is alles er zoo veel mogelijk op ingericht, de zinnen der menschen zoo veel mogelijk te streelen en verwijderd te houden wat den gasten ook maar in de verste verte onaangenaam

Koning Foead van Egypte in Londen.

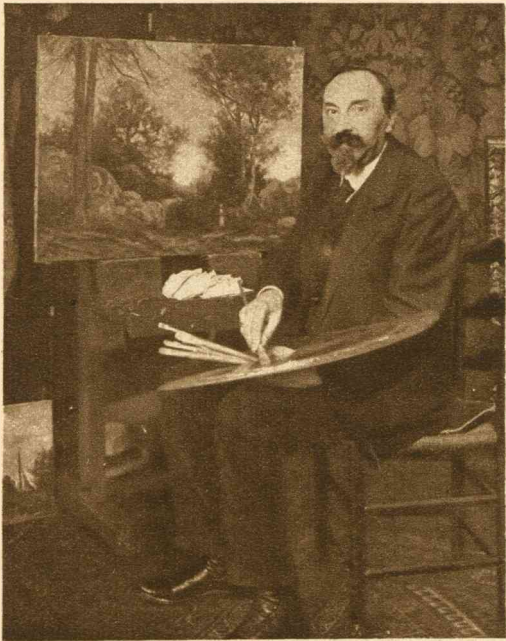
Den 4en Juli is koning Foead van Egypte als gast van het Engelsche koningspaar in Londen aangekomen. Hij werd, zooals men op onze foto ziet, die bij het Buckingham-paleis is genomen, met veel ceremonieel ontvangen.

Van Heinde en Verre

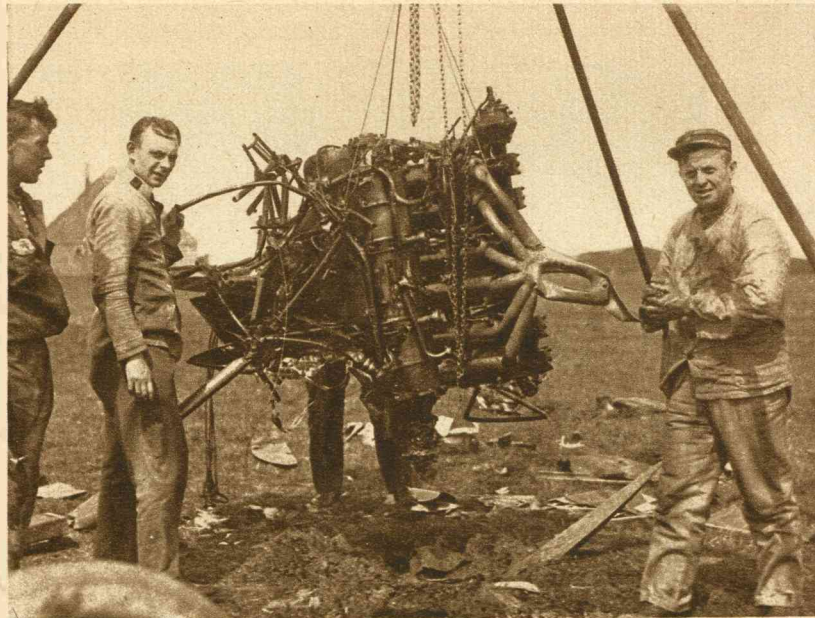
De vlucht van Byrd en zijn makkers

Nadat Byrd, ondanks het feit, dat de elementen gedurende zijn tocht over den Oceaan tegen hem schenen samen te spannen, eindelijk Frankrijk had bereikt, kon hij, tengevolge van de heerschende duisternis en mist, het vliegveld Le Bourget bij Parijs niet vinden, waarom hij na een doolage van eenige uren bij gebrek aan benzine genoodzaakt was tweehonderd meter van Ver-sur-Mer in zee te dalen. Gelukkig slaagden de koene aviateurs erin met hun meegenomen luchtvlot de kust te bereiken. Links: de plaats, waar de „American“ in zee terecht kwam. Rechts: De aankomst der vliegers op het station Saint Lazare te Parijs. V.l.n.r.: 1 Noville; 2 Byrd; 3 Balchen; 4 Acosta.

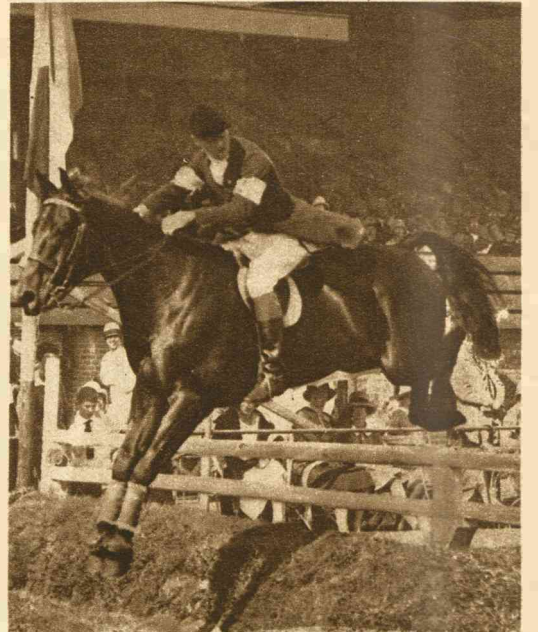
Jan van Rhijnen †

Te 's-Gravenhage is den 27en Juni overleden de bekende, in 1859 geboren landschapschilder Jan van Rhijnen.

Het ernstig vliegongeluk nabij „de Kooy“

Maandagmiddag der vorige week is het marine-schoolvliegtuig S 18 nabij het vliegveld „De Kooy“, vermoedelijk omdat het in een vrille kwam, gevallen. De beide inzittenden, de korporaal-vliegtuigmaker Van den Boom en de korporaal-seiner Bosker kwamen om het leven. — Het demonteeren van den motor. Rechts op den voorgrond ziet men nog een gedeelte van de schroef, die zich diep in den grond boorde.

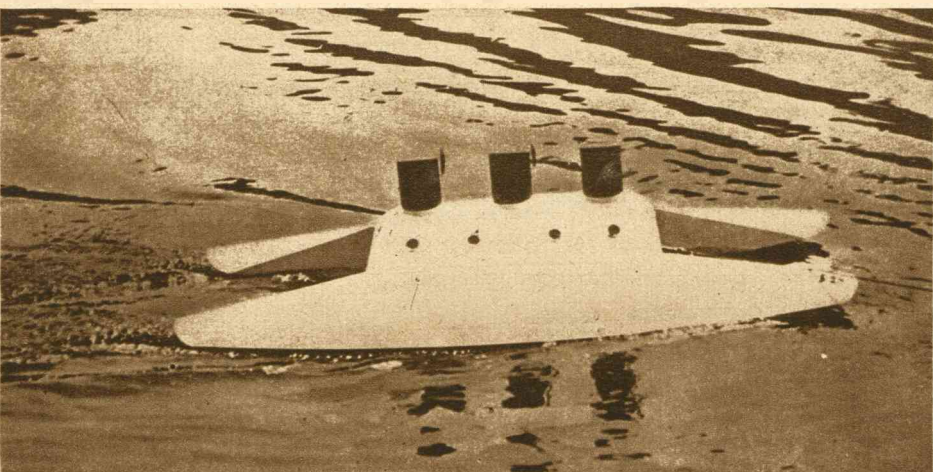
Prins Friedrich Sigismund van Pruisen,

die Dinsdag der vorige week tijdens een concours hippique te Luzern kwam te vallen en aan de opgelopen verwondingen is overleden.

De verbetering van den weg Haarlem—Amsterdam

Hoe de toestand er thans is. Links het rijwielpad. Rechts de smalle weg, waarlangs het verkeer thans in letterlijken zin „geperst“ wordt.

De aantrekkingskracht van den Oceaan

De hydroplane van Adrien Remy, een door drie motoren voortbewogen glijboot, waarmee hij wil trachten in 84 uur van Frankrijk naar Amerika te glijden. Hij kan tien passagiers meenemen.

De courses te Ostende

op 3 Juli l.l. Een overzicht tijdens de rennen om den Prix du Président van 25.000 francs.

DE JALOERSCHE MINNAAR

Die avond ging het op onze wekelijkschen vertelkrans over een heel belangrijk onderwerp: de liefde en de daarmede onafscheidelijk verbonden jaloerschheid. Ieder onzer had iets verhaald uit zijn verlovings-tijd of huwelijksleven, en bij al die geschiedenissen was het weer voor de zooveelste maal gebleken, hoe een onbeduidend voorval een liefhebbend verloofde of echtgenoot uit den zevenden hemel der liefde in een hel van pijnigende ijverzucht omlaag rukken kan. Alleen Rob de Waal, een type, dat eerst kort geleden tot ons clubje toetreden was, een joviaal en goedmoedig man, die het leven nogal luchtig opnam en zich over niks niemandal leek op te winden, was nog in gebreke gebleven met zijn confidenties. „Nou jij nog, Rob,” zoo noodden hem verscheidene stemmen.

En toen de brave kerel zich lachend verweerde met te zeggen, dat hij het onderwerp een beetje afgezaagd vond en hij trouwens niets daarover te vertellen had, zei een onzer, ietwat meewarig naar Robs dikke, roode gezicht en goedige bruine hondenoogen kijkend: „Ach neen, zoo'n goeie lobbies als jij is natuurlijk nooit in zijn leven jaloersch geweest. Dat kan ook niet.” Maar of het den man nu prikkelde, op het gebied der menselijke aandoeningen voor een doetje te worden aangezien, of dat hij meende als nieuweling ook eindelijk wel eens met zijn maidenspeech voor den dag te mogen komen, hij antwoordde, voor zijn doen nogal gewichtig:

„Waarom zou ik ongevoelig voor dezelfde aandoeningen zijn als jullie? Ik ben net zoo goed een mensch van vleesch en been, hoor.”

„Vooral van het eerstgenoemde materiaal,” meende er een te moeten hoonen.

„Dat kan buiten beschouwing blijven,” antwoordde Rob, goedlachs, „het gaat hier niet zoozeer om het lichaam als wel om de ziel. Welnu, mijne heeren, mijn ziel is, ondanks mijn door u zoo terecht opgemerkte zwaarlijvigheid, in staat tot dezelfde emoties als de magerste van jullie.”

„Dus . . . dus . . .” klonken de stemmen rond hem, „dus . . . je bent ook wel eens jaloersch geweest.” . . . „Dat is juist waar we je hebben wilden.” . . . „Vertellen . . . vertellen.”

Rob was niet zoo goed of hij moest eraan gelooven. Hij begon:

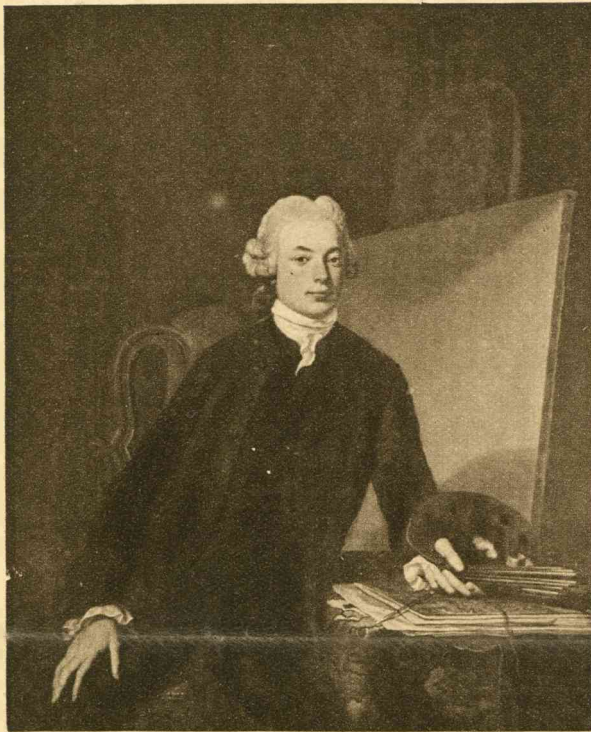
„Het is natuurlijk een heele poos geleden, maar eens ben ik vijftig jaar geweest. En ongetrouwd. Ik moest van het huwelijk niks niemandal hebben, en als een van de vrienden zich verloven ging, nam ik hem er gewoonlijk mee in de maling. Zoo heb ik eens in zoo'n geval een advertentie laten zetten in de krant, die zoo'n slachtoffer las: „Jongmensch, dat trouwplannen heeft, zoekt in kennis te komen met een verstandig man om het hem uit zijn hoofd te praten.” Maar hoe ook, ik was vijftig en vrij, en leve de vrijheid. Ik had zomervacantie, en logeerde in Duinhuizen, in het bekende h6tel van Gondo. Den eersten dag had ik al kennis gemaakt met een jovialen ouden heer, Mr. Gunter, een advocaat. Het was begonnen met een praatje aan het badkantoortje en sinds dien dag wandelden we altijd samen van het zwemmen naar huis. Wij woonden niet ver van elkaar. Op een morgen werd hij afgehaald door een jongedame, nee maar, een jongedame . . . Hij stelde mij aan haar voor: zijn dochter! En op hetzelfde oogenblik was ik finaal weg. Menschenkinderen, wat een verschijning. Nooit ofte nimmer had ik zoo iets aanschouwd. Een schoonheid. Of neen, beter dan een schoonheid. Iets . . . iets opvallends. Iets boeiends. Iets aangrijpends. Ik was de kluts kwijt, dat verzeker ik je. Denk eens aan: niet de minste gelijkenis met het gewone type knap-meisje. Niets, niets. Geen lieve krulletjes, geen sprekende bruine of blauwe oogjes, geen aardig gebogen neusje, geen klein rond mondje, geen slank, vijf figuurtje, niets van dat alles. Nans — zoo heette ze — was monumentaal van gestalte, een Juno, haar oogen waren zeegroen, haar mond vol karakter, haar neus was lang en fijn gevormd, en het schitterende kastanjebruine haar was als een donkergouden tulband om haar lieve hoofd gewonden. De uitdrukking van haar gezicht was onbeschrijfelijk suggestief. Met een weergaloos lachje stak ze mij de hand toe, en daarna wandelden wij verder. Zij en haar vader moesten samen het gesprek gaande houden, want ik was zoozeer uit het veld geslagen, dat mijn conversatie geen naam hebben mocht. Bij het afscheid nemen kwam ik in zoover bij, dat ik haar de hand drukken en eenige beleefdheidsphrases ten beste geven kon. In een soort van trance wandelde ik naar huis, en toen ik een weinig tot mijn positieven kwam, was ik vast besloten . . . eh . . . eh . . . ja, was ik vast besloten . . . te overwinnen of te sterven. Het laatste hoefde gelukkig niet; trouwens, dat begrijpen jullie wel, want anders zou ik hier in levenden lijve niet bij jullie zitten. De oude heer was zoo tegemoetkomend, dat ik er versted van stond. Den volgenden dag vroeg hij me, ook met zijn vrouw eens kennis te komen maken, wat ik natuurlijk niet onder me liet. Den tweeden dag ging ik er thee drinken. Den derden dag koffie. Den vierden eten. Den vijfden vroeg ik haar. Den zesden mocht ik haar, zooals de ouderwetsche romanschrijvers dat zoo kernachtig uitdrukten, de mijne noemen. Ik was den koning te rijk, dat snappen jullie.

Onze verloving was nog niet publiek, dat zou ze eerst de volgende maand worden, als de andere kinderen van de Gunters, die in Amerika woonden, overkwamen; dan zou alles

zijn beslag krijgen en zouden Nans en ik ons ook samen in het openbaar mogen vertoonen. Dat zou een genoeglijke tijd worden; papa Gunter kon er van te voren al met grooten geestdrift over uitpakken. „Mijn andere schoonzoon zal ingenomen met je zijn, dat verzeker ik je,” kon hij dan zeggen. „Hij is ook advocaat, en ik vind het gewoonweg verrukkelijk, dat jelui allebei confrères van me bent. Ik ben oprecht gesproken dol op mijn vak; alles wat met de balie verband houdt, interesseert me. Ik had het ellendig gevonden, een schoonzoon, die officier of dokter of koopman geweest was . . .” Enfin, ik was reusachtig in den pas bij den ouden heer, en ook schoonma mocht me nogal. Nee maar, ik was daar gewoonweg met mijn neus in de boter gevallen . . . Wat 'n bof toch. Nu de volgende maand zou alles ook officieel in orde zijn, en ik de gelukkigste man ter wereld.

Er kwam een tegenvaller van je welste ons geluk verstoren. Nans werd zwaar verkouden, en moest het bed houden. Elken dag ging ik aan haar woning naar haar toestand vragen, en verder deed ik dien tijd niets dan met een gezicht als een oorworm langs het strand en door het dorp slenteren. Ten slotte besloot ik van baloorigheid maar weer wat aan de praktijk te gaan doen, en moest toen plotseling naar het buitenland om stukken te gaan nazien voor een belangrijk proces. Het hield me langer op, dan ik vermoed had, en toen ik eindelijk terugkwam, was het eerste wat ik deed, natuur-een bezoek aan Nans brengen.

Met een popelend hart van verlangen, aldoor aan haar

Portret van den bekenden bloemenschilder Jan van Os. In het Bredius-museum te Den Haag kan men sedert kort dit door den 18e eeuwsehen portretschilder Hendrik Pothoven vervaardigde schilderij bewonderen. Het is zeer zeker een mooie aanwinst voor het museum van Dr. Bredius.

denkend, wandelde ik naar haar huis. Het was avond. Ineens . . . ik ging juist door een duinpad, waar het zeer stil was, . . . werd ik opgeschrikt uit mijn gepeins door een mij bekende stem. Mijn hart stond stil. Was dat de stem van Nans niet? Ik keek op, en zag van achter een boschje berkeboomen Nans zelf komen, aan den arm van een jongeman. Zij hielden elkander teeder omstrengeld als twee gelieven . . . Ik duizelde, en bleef als aan den grond genageld staan. Zonder mij te zien wandelden zij verder. Als een verdwaasde tuurde ik hen na. Toen sloegen ze een zijpad in, en ik zag duidelijk haar profiel: den karakteristieken mond, den langen, fijn gevormden neus en de diepe zeegroene oogen, die verliefd en gelukkig naar hem opkeken . . .

Als een radeloze ben ik aan den zoom van het duinpad gaan zitten. Aldoor poogde ik in mijn wanhoop mezelf in te prenten, dat het niet kon, dat het t6 vreesselijk was. Wat een laagheid, om in mijn afwezigheid zich met een ander af te geven. O, wie had zoo iets afschuwelijks kunnen verwachten van een meisje, dat mij nog nauwelijks een week geleden eeuwige liefde gezworen had . . . O, de vrouwen waren slecht, waren trouweloos. Maar ik zou haar rekenschap gaan vragen van haar gedrag. Ik had haar van de zijde van haar minnaar moeten wegrukken en haar op den publieken weg moeten afranselen. Maar ik zou haar nog wel straffen, haar vernederen, haar mijn afschuw en mijn walging in het gemeene gezicht slingeren . . . In een toestand van razernij liep ik naar haar woning. Ik moest op staanden voet weten wat dit beteekende.

Bevend over al mijn leden kwam ik aan. Het tuinhek stond open. Achter de heesters hoorde ik gelach en gepraat. Ik aarzelde geen seconde en liep het tuinhek in, om het boschje heesters heen. Maar wat ik toen zag, was z6 ontzettend, z6 afgrijselijk, z6 moordend, dat ik den waanzin in mijn toch reeds zoo geteisterd hoofd voelde opkomen. Bij dit tooneel zonk het vreesselijke van daareven zelfs in het niet . . . V66r mij, vlak v66r mij, op een tuinbank zat Nans, en keek met een overgelukkig gezicht naar een kindje van zoowat een jaar oud, dat met uitgestrekte armen naar haar toe gewaggeld kwam en „Mammie, mammie” riep. Ik moest mij aan een boom vastgrijpen om niet te vallen, zoo beefde ik over mijn gansche lichaam; het was of er een wilde, gespierde hand om mijn keel geklemd werd, zoodat ik geen woord kon uitbrengen. Toen klonk ineens een vroolijk lachje

achter mij. Het was Nans, die mij hartelijk verwelkomde en met de hand naar haar dubbelgangster wijzend, zei: „Laat me je even in kennis brengen met Suus, mijn tweelingzuster, en haar dot van een zontje Erik. Haar man zal je straks ontmoeten. Ze zijn met een vroegere boot gekomen dan we verwacht hadden.”

Het laatste verstond ik nauwelijks meer; als een zot staarde ik Suus aan, Suus met haar monumentale gestalte, haar zeegroene oogen, haar karakteristieken mond, haar langen, fijn gevormden neus . . . Sprekend Nans. Sprekend. Twee droppelen water.

M. Peereboom

DE REPETITIE

Het was nog geen vijf seconden geleden dat ik had aangescheld, toen de deur werd geopend. Het was Willy zelf, die voor mij stond.

„D6-ag!” zei ze met haar helder-hoog stemmetje en keek me eenigszins verbaasd aan. „Wat is er aan de hand? Je ziet er zoo grappig uit.”

Ik hing mijn hoed aan den kapstok en mompelde wat. Wat, doet niet ter zake.

„Ga mee naar binnen,” inviteerde ze, de deur van de kamer voor me openend, „en laat me eens hooren, wat je op je geweten hebt. Is het erg slecht nieuws?”

„Willy,” zei ik, op een stoel neervallend. „Ik verkeer in een allerellendigste positie. Ik . . . ik ben vreeselijk zenuwachtig.”

„Sjonge, sjonge,” zei ze kwasi-medelijdend, „hoe naar voor je. Zou je er niet iets voor innemen? Of . . . wat denk je van een whiskey?”

Ik maakte een afwerend gebaar met mijn hand.

„Neen,” antwoordde ik, een heldhaftige poging doende om resoluut te schijnen. „Neen. Men zal nooit van mij kunnen zeggen, dat ik mijn verdriet ‚verdrongen’ heb. Dan preferer ik te lijden . . .”

„Dat is wel flink,” zei ze, terwijl ze zich gemakkelijk in een diepen fauteuil installeerde. „Maar vertel eens, wat is er nu eigenlijk aan de hand?”

„Willy, ik zou graag je raad willen hebben.”

„Dat kan! En ik zal je raden ook,” beloofde ze vriendelijk.

„Willy, ik ben verliefd.”

„Wat? Alweer?” grapte ze.

„Het is heusch niet om te lachen. Ik wilde graag, dat je ernstig bleef. Ik ben het heusch ook!”

„Neem me niet kwalijk. Ik kan zoo slecht ernstig blijven als ik verliefde menschen zie. Maar . . . wie is het dezen keer?”

„Dat is mijn zaak!”

„Oh, heel goed,” antwoordde ze uit de hoogte. „Ik vroeg het uit belangstelling, omdat je zei, dat je mijn raad wilde hebben.”

„Dat wilde ik ook. Ik wil het zelfs nu n66. Neem me dus maar niet kwalijk, beste, dat ik zoo uitviel. Ik ben een beetje zenuwachtig.”

Ik schraapte mijn keel. Het was werkelijk niet z66 eenvoudige, als ik het mij had voorgesteld.

„Willy,” begon ik toen, „misschien herinner je je nog — en misschien ook niet — dat het vandaag juist drie maanden geleden is, dat ik jou gevraagd heb . . .”

„Ik weet het nog,” antwoordde ze zachtjes, haar gezichtje afwendend.

„Ik heb reden om aan te nemen,” vervolgde ik, „dat mijn aanzoek nu juist niet als voorbeeld van een dergelijken stap kan gelden . . .”

„Je bracht het er slecht af,” gichelde Willy. „Zoo gek als jij, heeft nog nooit iemand mij gevraagd.”

„Dat geloof ik,” zei ik met een zucht. „En daarom kwam ik juist bij je: ik wilde me niet graag w66r blameeren. Dezen keer ben ik werkelijk heel serieus verliefd. Als ik . . . als het nu niet goed afloopt, word ik gek of zooiets.”

„Dat zal wel,” gaf ze onhartelijk toe. „Maar hoe kan ik je helpen?”

„Door me te zeggen, wat de beste manier is, om een meisje te vragen,” zei ik eenvoudig.

„Moet ik dat doen?”

„Willy,” zei ik zacht-verwijtend, „ben je vergeten, wat je me beloofd hebt, vandaag juist drie maanden geleden, toen je me afwees?”

„Wat beloofde ik?”

„Dat je altijd een zuster voor me zoudt zijn.”

Ze snoof. Ik kan er heusch geen ander woord voor vinden. „En nu verlang je van mij, als een zuster, dat ik je zal vertellen, hoe je . . . een ander meisje moet vragen?”

„Ja. Graag!”

Een poosje heerschte er een gespannen stilzwijgen tusschen ons, terwijl zij mij, en ik haar aankeek.

„Is ze . . . is ze mooi?” vroeg ze toen.

„Niet zoo heel erg.”

„Oh.” Weer was het even stil. Ze was het spoor blijkbaar bijster.

„Jong?”

„Niet zoo heel erg jong meer.”

Ze stond op.

„Ik wil er niets mee te doen hebben,” verklaarde ze toen, een beetje boos.

„Willy,” smeekte ik bijna, „denk aan je belofte. Wees een zuster voor me.”

Ze keek me even aan en ging toen weer zitten.

„Wat denk je ervan, als je haar eens schreef?” vroeg ze ten slotte.

Ik schudde mijn hoofd. „Geeft niets.”
 Weer was het even stil.
 „Ik weet het,” zei Willy, in haar handen klappend. „Zeg niets.”
 „Wat ? ! Hoe ? !”
 „Je moet geen woord zeggen.”
 „Maar hoe . . . .”

„Nee maar zeg . . . .” deed ik verrast, „het lijkt me wel een beetje erg drastisch . . . . maar ik voel er toch veel voor, om het te proberen.”

Ik stond op. Willy volgde mijn voorbeeld.
 „Denk je echter ook niet, dat ik me daar eerst eens een beetje in moet oefenen ?” vroeg ik.
 „Wat ? In oefenen ?”

„Lieveling,” riep ik uit, „dus je wilt mijn vrouwtje worden ?” — „Heb je het tegen mij, of tegen dat andere meisje ?” vroeg ze ondeugend.

„Er is geen ander meisje. En dat weet je wel ook !”
 „Oh, nou, en je zei, dat het een repeti . . . .”
 „Ja, stil nu maar ! . . . . Wil je nu mijn vrouwtje worden of niet ?” . . . .

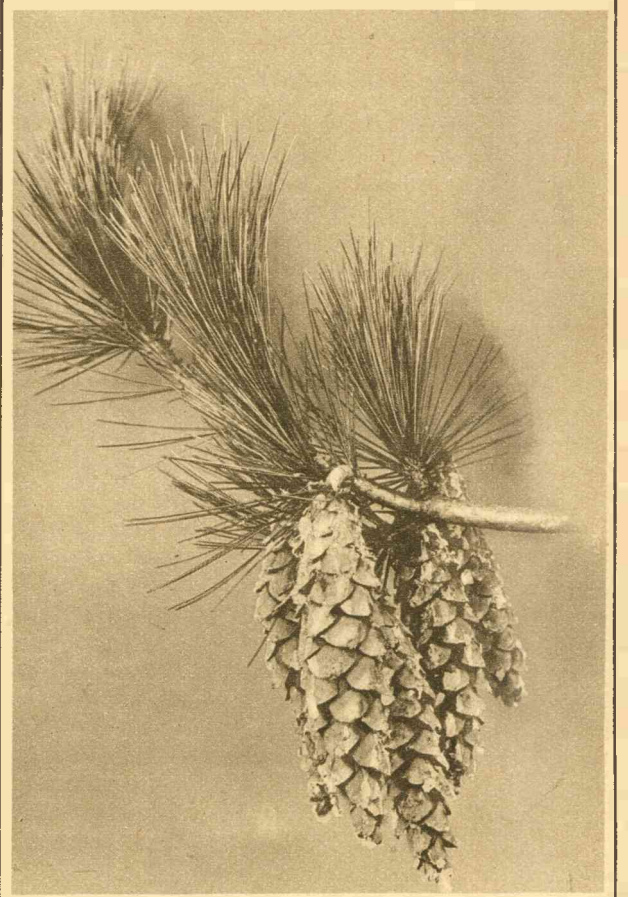

De stam van den Weymouth Den.

EEN FRAAIE INLANDSCHE BOOM DE WEYMOUTH DEN (PINUS STROBUS).

De Weymouth Den is een zeer snelle groeier, die in Amerika, waar hij thuis behoort, groote uitgestrekte bosschen vormt en er veel zwaarder wordt dan bij ons. Vandaar dat hij daar ook wel voor scheepsmasten in aanmerking komt en zijn hout er overigens als werk- en timmerhout wordt aangewend. Bij ons wordt hij maar als sierboom aangeplant. Daartoe is hij dan ook bijzonder geschikt. De hoofdtakken van den Weymouth Den staan haast, evenals bij den Spar, in regelmatige orde, kransvormig om den stam, steeds heel weinig opgaande, evenals ook alle zijner kleinere takken en twijgen, zoodat deze, vrijwel horizontaal staande, maar weinig van den kaarsrechten stam bedekken.

De lange, zeer fijne naalden zijn donker blauwgroen en bewerken groepsgewijze een bijzonder sterk uitkomend koloriet. Stam en takken behouden zeer lang hun groene schors. Alleen zeer oude boomen vertoonen bruine schubvlekken. Veel zaad gevende boomen worden er op den duur niet mooier op, omdat van deze de top allengs dun en leelijk wordt. De kroon blijft echter evenals bij oude Sparren dicht en ruig. Op een drogen grond kwijnt de Weymouth Den, want hij houdt van vocht en ook van schaduw en waar andere dennen langzamerhand wegwijnen, houdt hij het vol en groeit er welig, ja zelfs op een moerassigen grond. De mannelijke geelachtige katjes staan in dichte trossen aan het einde der jonge loten. Uit de vrouwelijke katjes ontstaan kegels, waarvan er vele bijeen staan en die eerst in het tweede jaar rijp worden. Ze zijn bijna rolrond, van losse schubben voorzien en neerhangend. De zaden hebben lange vleugels. R. T.

Kegels van den Weymouth Den.

Weymouth Dennen te Gietelo onder Voorst (Gld.)

Weymouth Dennen tusschen andere boomen (Gietelo)

„Luister. Zoodra je het meisje ziet, ga je regelrecht op haar toe, sla je je armen om haar heen en . . . geeft haar een kus.”

„Lieve help !”

„Je moet haar goed vasthouden . . . en weer een zoen geven. Dan moet je wachten tot ze je een zoen terug geeft. Als ze dat doet, weet je meteen, dat het in orde is.”

„Maar . . . . maar veronderstel eens, dat ze me niet terugkust ?”

Willy haalde haar schouders op. „Dat is jouw zaak.”

„Ja, het lijkt me niet zoo eenvoudig als jij het daar zei. Ik zou je graag willen vragen, of je mij wilt toestaan, dat ik mijn rol vooraf even met jou repeteer ?”

„Natuurlijk niet. Hoe durf je . . . .”

„Willy, als een zuster . . . .”

„Ik . . . .”

Ik sloeg mijn arm om haar middel en gaf haar een kus. Toen kuste ik haar weer en wachtte . . . .

Willy gaf me een kus terug.

„Als je me vraagt . . . .”

„Maar dat heb ik toch al gedaan ?”

„En die repetitie dan ?” hield ze schalks aan, haar armen om mijn hals slaand.

„Dat is waar ook !” riep ik uit, en ik gaf haar opnieuw . . . .

Nu ja, de rest begrijpt u wel : we kregen elkaar. En we zijn nu, anderhalve maand later, nog gelukkig. Hetgeen voor dezen tijd toch al heel lang is, nietwaar ?

DE TWEEGROOTE VERLANGENS

DOOR MAY EDGINTON

GEAUTORISEERDE VERTALING UIT
HET ENGELSCHE

27)

Stien dagen bracht Gracia alleen in het huis van haar broers door. Ze had twee Mexicaansche bedienden tot haar beschikking, die echter verre van vlug en zindelijk waren.

Ze verkeerde voortdurend in een toestand van koortsachtige opwindung. Ze had haar broers haar volle vertrouwen geschonken en zij was er van overtuigd, dat zij dit niet zouden beschamen.

Julius en Caesar hadden haar verzocht, zich blindelings aan hun wenschen te onderwerpen en ze had dit gedaan.

Ze had er geen flauw idee van, op welke manier ze te werk gingen, maar ze vermoedde toch, dat er iets goeds uit zou voortkomen.

Ze had zich reeds dadelijk aan het huis gehecht. Bijna alle kamers bevonden zich op de eerste verdieping. De gang was breed en ouderwetsch en er lag een plein om het huis heen, waarop honderden duiven samenkwamen.

Tot haar groote vreugde had zij in den stal een paar kleine, Mexicaansche paarden ontdekt, welke ze eens flink liet uitloopen om den omtrek te kunnen verkennen. Het was een genot voor haar, weer in de heerlijke, open vlakten te kunnen zijn en volop lichaamsbeweging te nemen. 's Morgens vroeg ging ze zwemmen, gebruikte haar ontbijt en maakte daarna een langen tocht op het vlugste paardje.

Maar niettegenstaande ze van alles genoot, drong toch telkens de gedachte zich bij haar op, dat Richard nu bij haar moest zijn.

Op een ochtend ontmoette ze op de prairie twee jonge meisjes met groote sombrero's op, welke diep over hun mooie, roomkleurige gezichtjes waren getrokken.

„Dat zullen Señor Eusebia's dochters zijn,” mompelde Gracia. De meisjes lieten hun paardjes stilhouden en Gracia deed onmiddellijk hetzelfde.

„Goedenmorgen. Ik ben Gracia Fair, Caesar en Julius' zuster,” zei ze vriendelijk.

„Oh, werkelijk? Blijft u voor 'goed hier?’ klonk het verheugd. „Wij hadden er geen flauw idee van, dat ze hun zuster zouden meebrengen. Ik ben Dolores Eusebia.”

„En ik Carmen.”

„U heeft zeker wel eens over ons hooren praten?’ „Natuurlijk, en het is verrukkelijk, u al zoo gauw ontmoet te hebben.”

„Zijn ze al weer terug?’

„Nee, maar ze komen heel gauw. Ik ben alleen in de farm.”

„Alléén? Oh, dat is afschuwelijk. U moet bij ons komen logeeren.”

„Rijd met ons mee terug,” stelde Carmen voor, „en blijf dan totdat uw broers weer thuis zijn. Ga in elk geval mee koffiedrinken.”

„Uitstekend. Denkt u, dat mijn paardje die omheining kan nemen?’ vroeg Gracia aan de meisjes.

„Oh ja,” antwoordde Dolores dadelijk, blozend. „Het is Caesars paard.”

Gracia gaf het dier een drukje met haar knieën en het volgende oogenblik had het haar over de omheining gebracht, onmiddellijk gevolgd door de paardjes der jonge meisjes.

Ze praatten daarna aan één stuk door en op een gegeven oogenblik vroegen ze, of Caesar en Julius er in geslaagd waren, in Engeland wat geld bijeen te krijgen om hun veestapel aan te vullen.

„Oh ja,” gaf Gracia ten antwoord, „ze zijn nu rijk genoeg.”

Er kwam een stralende uitdrukking in de oogen der mooie Mexicaansche meisjes.

Eerst laat in den middag wilde de familie Eusebia Gracia naar de farm laten terugkeeren. Het bleek, dat de dochters al heel wat van de wereld gezien hadden en het vorige jaar naar Parijs en Londen waren gegaan om een nieuwe garderobe aan te schaffen.

Gracia moest alle toiletten bewonderen en ze schenen heel veel aan haar opinie te hechten.

„Nu je hier in de buurt woont, zul je ons ieder oogenblik bij je zien verschijnen,” merkte Dolores lachend op.

„En dan komen jullie Caesar en Julius zeker ook bezoeken?’ vroeg Gracia plagend.

„Moeder zal je uitnoodigen en dan mag je je broertjes meebrengen,” zei Carmen ondeugend.

Het duurde niet lang, of Gracia ontdekte, dat Dolores van Caesar hield, terwijl Carmen verliefd scheen te zijn op Julius.

„Mama en papa wilden er echter niets van hooren,” deelden ze haar mede, „omdat ze zoo arm zijn, maar nu ze geld hebben gekregen, is het natuurlijk een andere kwestie.”

„Zou je ons graag, tot zusters willen hebben?’ informeerde Dolores.

„Dat spreekt toch vanzelf,” verzekerde Gracia haar. „Maar,” voegde zij er aarzelend aan toe, „dan zal ik wel gauw geen tehuis meer hebben.”

„Wij gaan bij elkaar wonen, want er is meer dan genoeg ruimte in de farm,” verzekerde Carmen.

Toen ze tegen zonsondergang de farm bereikt had, hoorde ze tot haar groote verbazing een vroolijk gelach en even daarna verschenen haar broers op het voorhof.

„Daar is ons zusje,” riepen ze lachend uit. „Waar heb je in 's hemelsnaam den ganschen middag gezeten?’

„Ik ben bij Dolores en Carmen geweest.”

„En hoe maken ze het?’ klonk het gelijktijdig.

„De stumpers vergaan van verlangen naar jullie,” verzekerde Gracia lachend.

Dr. N. J. Beversen

Maandag 11 Juli legde Dr. N. J. Beversen, rector van het Stedelijk Gymnasium te Leiden, zijn functie als zoodanig neer. Bij deze gelegenheid werd hem namens leeraren, oud-leerlingen en leerlingen een fraai huldeblijk aangeboden.

Caesar legde met een teeder gebaar zijn hand op Gracia's arm en zei fluisterend: „Ik brand van verlangen, je iets te vertellen, kleintje. Alles is gelukt.”

„Heb je . . . ben je . . .” stotterde Gracia. Ze begon zoo heftig te beven, dat haar broer een oogenblik meende, dat ze flauw zou vallen.

„Houd je goed, beste kind. Richard is hier in het huis.”

„Richard? Hier in het huis?’ herhaalde ze.

„Ja, en als je op je teenen loopt, kun je hem zelfs zien.”

Hij nam haar als een kind bij de hand.

„Wij hebben hem meegebracht, Gracia. Ben je dan totaal vergeten, dat wij je onze belofte gaven? Hij kent onze namen niet en denkt, dat onze achternaam „Julius” is. Wij gingen hem bij James Hillmore opzoeken en stelden ons als een paar farmers uit Mexico voor. Wij beweerden, vernomen te hebben, dat hij zoo knap was in het temmen van wilde paarden en vertelden hem, dat wij gehoord hadden, dat hij van plan was, naar het buitenland te vertrekken. Voelde hij er misschien iets voor, eenigen tijd op onze ranch door te brengen? Het scheen hem bitter weinig te kunnen schelen, naar welk oord hij trok en daarom kostte het ons zoo goed als geen moeite om hem over te halen. Jij schijnt hem aardig het hoofd op hol gebracht te hebben, Gracia, dat kun je maar al te duidelijk zien. Hij stelde totaal geen vragen, maakte geen condities, maar zei onmiddellijk, dat hij mee zou gaan.

„Een contract wil ik niet hebben,” gaf hij te kennen, „want als het in mijn hoofd opkomt, verdwijnt ik dadelijk weer. Dus: hij is hier in huis. Wat wil je nog meer?’

„Is het zoo eenvoudig in zijn werk gegaan?’ stamelde Gracia.

„Ja, wij hebben er niet de minste moeite voor hoeven te doen.” — Even heerschte er een stilte, welke ten slotte door Gracia verbroken werd.

„Hij weet natuurlijk niet, dat ik hier ben?’

„Wij hebben hem verteld, dat wij een heel mooie huishoudster hadden,” gaf Julius ten antwoord.

„Oh, je begrijpt het niet,” kreunde Gracia. „Dacht je heusch, dat ik in staat was, Richard voor een tweede keer te bedriegen? Nooit, nooit weer!”

Julius zei niets en duwde haar zachtjes naar binnen. Hij wees op een deur aan de linkerzijde van de gang en fluisterde:

„Daar zit hij. Ga nu naar binnen.”

Het volgende moment wierp hij de deur wagenwijd open en stond Gracia alleen op den drempel. Onwillekeurig deed ze twee stappen naar voren en toen hoorde zij de deur weer achter zich sluiten.

Ze was alleen met Richard. Richard, in zijn oude rijkpak, dat zij zoo goed kende. Hij wendde zich om en zag Gracia staan.

Het jonge meisje was eveneens gekleed in een kostuum, waarin hij haar in die onvergetelijke dagen zoo dikwijls gezien had. Een seconde leek het, of hij aan den grond genageld stond en hij zag doodsbleek.

„Jij!” riep hij uit.

„En jij,” zei ze bijna onhoorbaar.

„Je . . . wist toch niet, dat ik hier was, Gracia?’

„Wist jij, dat ik hier was?’ klonk de wedervraag.

„Het is de laatste plaats, waar ik je gezocht zou hebben.”

„Je zou niet gekomen zijn, als je geweten hadt, dat ik hier was. Daarvan ben ik overtuigd.”

„Natuurlijk niet,” zei hij op killen toon.

Hij keek om zich heen, alsof hij een deur zocht, waardoor hij kon ontsnappen.

„Hoe ben jij in 's hemelsnaam hier gekomen?’ vroeg hij uit de hoogte. Hij kwam dicht bij haar staan en keek haar onafgebroken in de oogen. „Ben jij de mooie huishoudster?’

Ze knikte.

„Oh!” kreunde Richard. „En dat bij zulke mannen!”

Eensklaps omvatte hij haar pols met zulk een kracht, dat zij het had kunnen uitschreeuwen van pijn.

„Waarom niet?’ vroeg ze uitdagend.

„Ze vertelden me, dat ze kennis hadden gemaakt met een Engelsch meisje, dat graag naar Mexico wilde gaan en dat ze haar daarom als huishoudster in betrekking hadden genomen. Ik had er natuurlijk geen flauw idee van, dat ik jou hier zou vinden.”

Gracia zweeg. Zonder zich zelf er van bewust te zijn, liep zij op de groote tafel toe, alsof ze steun zocht. Met een ongeduldig gebaar wreef zij de tranen uit haar oogen en daarna beheerschte zij zich volkomen.

Toen begon ze de tafel te dekken, rangschikte de vorken en messen en maakte alles gereed. Ze was immers de huishoudster, dacht ze bitter. Ze mocht haar plichten dus niet verzaken.

Met zijn handen in zijn broekzakken gestoken, stond hij haar aan te kijken.

„Waarom speel je die belachelijke comedie?’

„Welke comedie?’ vroeg ze kalm.

„Waarom profiteer je niet van je rijkdommen?’

„Ik bezit geen cent.”

Hij liet een spottend lachje hooren. Hij dacht natuurlijk, dat ze nog een leugenaarster op den koop toe was, veronderstelde ze.

„Nu je weet, dat ik hier in huis woon . . . ben je nu van plan, weer weg te gaan?’ vroeg ze aarzelend.

„Ja, hoe gauwer ik hier vandaan kom, hoe beter het is.”

Terwijl hij deze woorden echter uitsprak, onderscheidde ze een trilling in zijn stem en ze zag 'een angstigen blik in zijn oogen. Het kwam haar voor, alsof hij zei: „Weggaan en jou alleen laten met die mannen? Ik denk er niet over.”

In werkelijkheid zei hij evenwel:

„Toe, zeg wat . . . Wij moeten even met elkaar uitpraten. Je zult hier vandaan gaan, al zou ik je zelf moeten wegbrengen. En ik kom dan weer terug, maar . . . jij, jij moet verdwijnen.”

„Haat je me nog altijd op dezelfde manier?’ vroeg ze langzaam.

„Verklaar het, zooals je wilt. Ik zal onmiddellijk weggaan.”

Ze verbaasde zich er over, dat ze hem zoo geduldig bleef aanhooren. En op dat moment drong het tot haar door, dat haar broers zich van een list bediend moesten hebben om hun doel te bereiken.

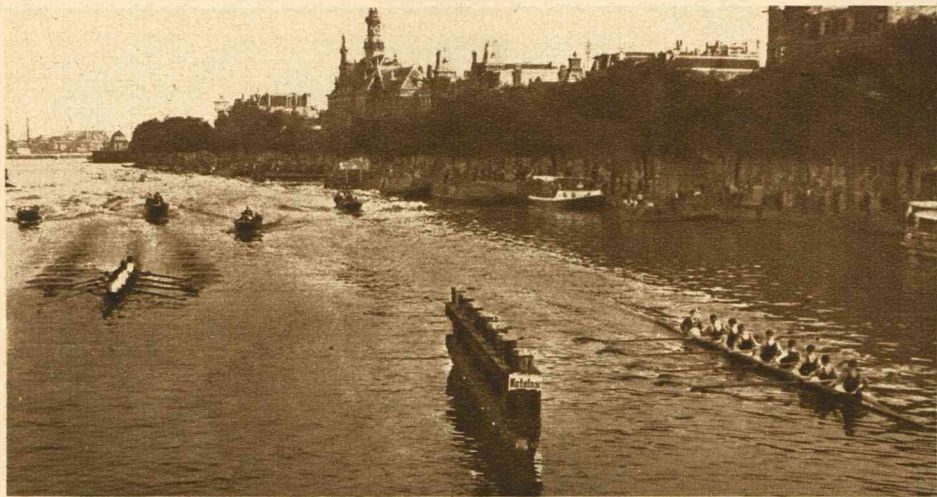
Zou hij ooit kunnen gelooven, dat zij volkomen te goeder trouw gehandeld had door hun toe te staan, hem weer bij haar te brengen?

„Waarom?’ vroeg ze werktuiglijk.

(Wordt vervolgd).

UIT HET VOLLE LEVEN

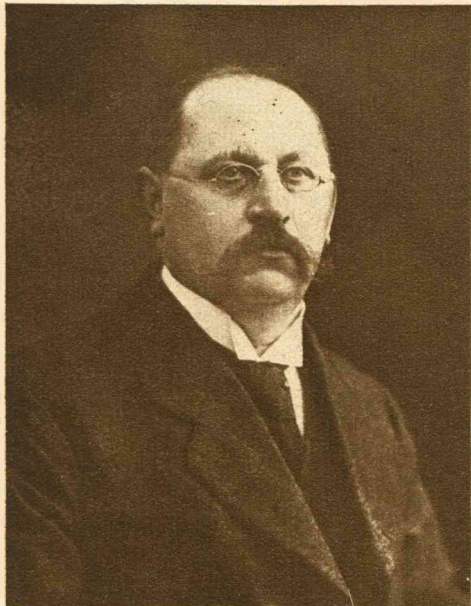
Om den Telegraafbeker

Een fraaie overzichtsfoto, genomen tijdens de jaarlijksche roeiwedstrijden om den Telegraafbeker, welke de vorige week op den Amstel zijn gehouden. De strijd tusschen de achten van Njord (links) en Laga (winnaar).

Het Olympisch Stadion

Zoals op deze foto is te zien, vordert men met den bouw van het Olympisch Stadion te Amsterdam uitstekend. De overdekte tribune (zie rechts op de foto) is op de overkapping na gereed. Ook de wielbaan is klaar, terwijl het middenterrein is beplant.

G. W. v. Vloten †

Op bijna 61-jarigen leeftijd is te Utrecht overleden de heer G. W. van Vloten, directeur van het Spoorwegmuseum.

Een reddingsdemonstratie

Zaterdag 1.1. had in den Amstel te Amsterdam een demonstratie plaats van de Amsterdamsche Reddingsbrigade. — De deelnemers springen in alle mogelijke houdingen en „costuums" te water.

De afstandsmarschen van den N. B. L. O.

om Nijmegen. — Minister Lambooy reikt de prijzen uit aan de dames De Bruin (Nijmegen, links) en Van der Kley (Rotterdam).

De tenniswedstrijd Holland-België

Groep der deelnemers aan de in de afgelopen week te 's-Gravenhage gehouden tenniswedstrijden Holland-België.

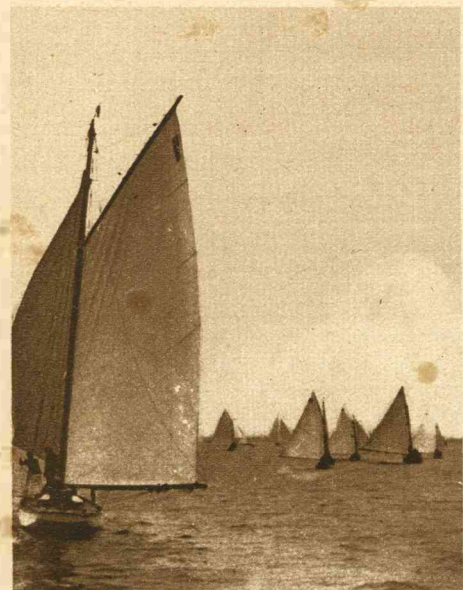
De sprinters Leene en Schilles

in actie tijdens de internationale wielwedstrijden, die Donderdagavond 1.1. op de Stadionbaan te Amsterdam zijn gehouden.

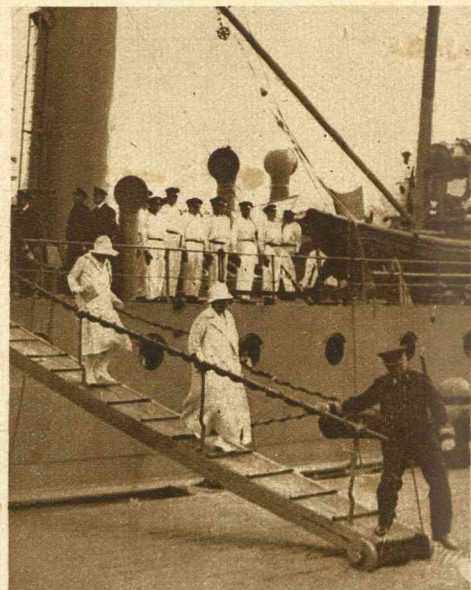
Het spoorwegongeluk in den Harz

Door den hoogen waterstand had in den Harz een ernstig spoorwegongeluk plaats, waarbij negen personen gedood en verscheiden ernstig werden gewond. — Een overzicht van de plaats des onheils.

De Zeil- en roeiwedstrijden van de Kon. Marine-Jachtclub

Op 8—10 Juli hield de Koninklijke Marine-Jachtclub op de reede van Texel zeil- en roeiwedstrijden, welke door de Koningin en de Prinses werden bijgewoond. Links: de B.-klassers in actie. Midden: De race der D-klasse. Rechts: De Koningin en de Prinses verlaten de „Douwe Aukes", aan boord waarvan zij de wedstrijden bijwoonden.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

Onze vakantie en... onze vrienden

Er is een gezegde, dat er drie toestanden zijn, die iemand alle illusie kunnen benemen omtrent een ander en wel: samen reizen, samen tooneelspelen en... samen getrouwd zijn!!

Reizen met vreemden lijkt zoo prettig, maar hoe vaak brengt het teleurstelling en verwijdering! Er zijn zoo weinigen, die geschikt zijn om als vriend mede op reis te gaan.

Iedereen wil het wel graag, o zeker! Vooral als het een invitatie geldt.

Maar ook wanneer ieder voor eigen rekening gaat: er zijn lieden, die van het standpunt uitgaan: uit een vakantie moet je alles halen, wat er uit te halen is.

En dat doen zij dan ook grondig. Niet alleen uit hun eigen vakantie, maar... en passant ook uit die van hun metgezel!

Er zijn vacatiegangers, die, als zij terugkomen van hun uitstapje, trots vertellen van alles wat zij gezien en gedaan hebben: geen bezienswaardigheid werd overgeslagen, geen oogenblik werd 'ongebruikt' doorgebracht, zoodat anderen, luisterend naar dit relaas van jachten en jagen om toch-maar-vooral-veel-te-zien, allicht denken: Is dat vakantie?

Vacantie moet ontspanning zijn en hoe kan een zoo rusteloos doorgebrachte tijd de zoo hoognoodige ontspanning en rust geven?

Twee menschen, die samen op reis gaan, dienen wel de gelijk eerst te onderzoeken of hun smaken overeenkomen.

Het kan heel goed zijn, dat zij dezelfde streek gaarne willen bezoeken, maar het 'hoe' is in staat, een vakantie hopeloos te doen mislukken. Voor de meesten van ons is een vakantie een lang verbeide tijd, op de herinnering waarvan wij weer maanden moeten teren!

Men neme dus alle voorzorgen, dat deze herinneringen van de aangenaamste zullen zijn.

Is de onvermoeibare en vermoeiende vacatieganger een bezoeking voor zijn reisgezelschap, nog erger is de man (of de vrouw), die 'op de kleintjes past'.

Zuinigheid is goed, maar schrielheid op reis is een nachtmerrie.

Kan men het werkelijk niet betalen — goed — dan zijn er nog wel uitgangen, die voor een zeer geringen prijs ontspanning brengen.

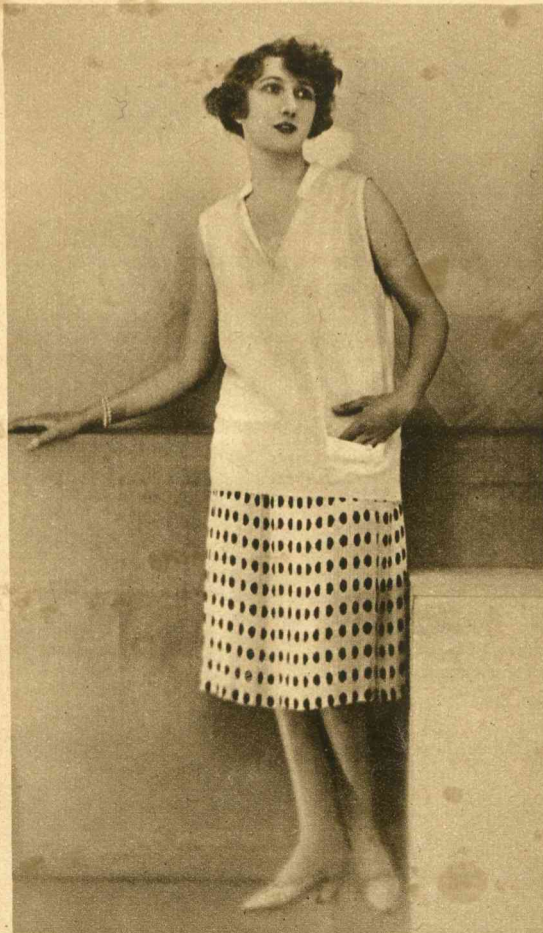
Maar aan alles te willen meedoen op een koopje, van alles het minste te krijgen, op eten en drinken uit te sparen, te knibbelen op fooien enz., zie, dat is geen vakantie en — daarvoor moeten we anderen ook niet 'uitnoodigen'!

Wat onmogelijk is...

Dat... er een jongenszakdoek wordt gevonden die schoon is.

Dat... twee vrouwen samen praten en het niet over een derde hebben.

Dat... oudere menschen zich niet verbeelden, dat zij alles héél anders gedaan zouden hebben en — veel beter.

Zomertoiletje, bestaande uit geplisseerd rokje van wit crepe de chine met zwarte moezen en witte jumper.

Dat... een vrouw op tijd klaar is als zij naar de comédie moet.

Dat... iemand vindt, dat men hem te laag in de belasting heeft aangeslagen.

Dat... de jeugd toegeeft, dat zij egoïst is.

Dat... „later” werkelijk zoo is, als wij het ons hebben voorgesteld.

Dat... we een buurman hebben, die de 100.000 wint en dat we daar niet jaloersch op zijn.

Het plaatsen van knippatronen op stof van een bepaald patroon

Evenals de streek der stof heeft ook het patroon grooten invloed op het slagen van een toilet. Het is lang niet onverschillig, in welke richting strepen of gebloemde motieven over een kleedingstuk verdeeld zijn. Daarin ligt de mogelijkheid opgesloten, om zwaargebouwde personen slanker, en om slanke meer gevuld te doen schijnen. Optisch bedrog speelt daarbij een groote rol. Hoe vlakker b. v. een streep op lijf en rok valt, des te breder en forscher zal de draagster toonen, en omgekeerd moesten alle gezette vrouwen gestreepte stoffen alleen in zooveel mogelijk loodrechte richting laten maken, echter nooit volkomen loodrecht, daar dit zeer stijf zou staan.

Bij gebloemde stoffen mogen stijgende motieven niet benedenwaarts vallen, en mogen hangende ranken en bloemen, zooals b.v. fuchsia's, geen klimmende richting hebben. Zijn de motieven groot, dan moet men zorgen, dat die op beide voorpanden in plaatsing overeenstemmen en dat de rug door onoordeelkundige schikking niet

Hoed van zwart picot-stroo met zwart satijnen lint en tegengevoerd met rose crepe georgette.

scheef of breed lijkt. Volgens dezelfde beginsels worden ook stoffen met andere patronen bewerkt.

Gestreepte stoffen worden op dezelfde manier behandeld als effen stoffen. Van het voorpand moet de voorkant en van den rug de middellijn evenwijdig met den draad loopen, van de mouwen neemt men de benedenhelft recht. Zijn strepen in schuine richting echter in de mode, dan kan men de knippatronen ook schuin op de stof plaatsen; het spreekt vanzelf, dat het opleggen der patronen niet zonder overleg mag gebeuren, maar men moet zoowel bij voor- als bij rugpanden zorg dragen, dat de twee tegenover elkaar liggende helften met 'een mooien, scherpen hoek aan elkaar sluiten. De hoekpunten moeten altijd naar beneden en nooit naar boven wijzen. Men mag dus de stof dubbel leggen, om als gewoonlijk twee deelen tegelijk te knippen, maar moet de rechter en linker voor- en rugpanden afzonderlijk neerleggen, en zóó, dat de strepen in aan elkaar tegenovergestelde richting loopen. Geruite stoffen behandelt men op dezelfde wijze als gestreepte; toch moet men hiermee heel voorzichtig zijn, want vele ruitpatronen zijn geen zuivere kwadraten, maar min of meer langwerpige rechthoeken, die nogal moeilijkheid geven, wanneer men een toilet tot een smaakvol geheel wil afwerken.

Ook bij stoffen met diagonaalstrepen moet men bij het knippen goed opletten. Bij deze stoffen loopt de diagonaalstreep van den eenen zelfkant tot den anderen; de vouw wordt dus volgens een schuine lijn door de streep gesneden. Daarom moet men de stof bij het knippen niet dubbelgevouwen, maar opengeslagen laten liggen. Gestreepte en geruite stoffen moeten ook voor rokken met veel overleg behandeld worden; in den regel moet men al bij het kiezen van een modeplaat met het patroon der stof rekening houden.

Jeugdig strandjaponnetje van wit toile de soie met geplisseerd rokje. Groote hoed van zwart paardenhaar met rand van wit rijststroo.

Ons Zomer-dieet

Hoewel het er op het oogenblik nog niet naar uitziet, heeft men ons toch voorspeld, dat wij een zeer warmen zomer zullen krijgen. De verstandige huismoeder zal zich, voordat de groote warmte invalt, op de hoogte stellen van eenige verstandige menu's voor warme dagen.

Nog veel te weinig wordt er ingezien, dat men in den zomer gansch anderen kost behoef dan in den winter.

Spijzen, die men gedurende den zomer liefst zoo weinig mogelijk dient te gebruiken zijn: varkensvleesch, worst, pap, taartjes en verder al wat 'machtig' is.

Een smakelijk en licht verteerbaar zomerontbijt bestaat uit: bruinbrood met jam, niet te sterke thee, zoo noodig een zacht gekookt ei en wat fruit.

Voor de beide andere maaltijden eigenen zich bijzonder: visch, koud vleesch (goed gaar), rauwe tomaten, salade, rauw of gestoofd fruit, veel bladgroente en alle mogelijke frissche toetjes als geleien, vruchtenmoes e. d. Aardappelsalade, andijviesalade met koude, gebakken visch, fruitsalade enz. zijn echte zomerspijzen.

Een goed idee is voorts om een maaltijd geheel te vervangen door rauw fruit. (Echter niet meer dan éénmaal per week!)

Bananen zijn voedzaam en bessen, aardbeien en frambozen met droge biscuits genoten in plaats van boterhammen met vleesch of kaas, zullen er niet weinig toe medewerken onze teint (en humeur) aanzienlijk te verbeteren.

Bij overgroote warmte nemen wij vanzelf minder beweging. Het is dus natuurlijk, dat wij ons lichaam dan minder voedsel te verwerken moeten geven.

Recepten

Gehakt van koud vleesch.

Benodigd: 500 Gr. vleeschresten, 50 Gr. oudbakken brood, 1 ei, 1 uitje, gehakte peterselie, peper, zout, melk, paneermeel, 100 Gr. boter.

Bereiding: Het vleesch fijnmalen door den vleeschmolen, vermengen met het brood, geweekt in 2 lepels melk, ei, gehakt, uitje, peterselie, zout en peper. Mocht het gehakt te droog zijn, dan wat gesmolten boter toevoegen. Het gehakt in paneermeel rollen en met de rest der boter een half uur braden in den oven.

Tuinboonen in zout.

Men dopt de boonen en doet ze in flesschen met wijde halzen; men giet er een pekeloplossing op van 400 Gr. zout per liter water. Men laat de kurken er een paar dagen los opstaan en drukt ze er dan stevig in.

Gestooftde kersen.

Benodigd: 500 Gr. kersen, 50 Gr. suiker, $\frac{1}{2}$ eetlepel citroensap, 2 dL. water, 1 theelepel maizena of $\frac{1}{2}$ beschuit.

Bereiding: Kersen van de stelen ontdoen, afwassen, de pitten verwijderen.

De helft der kersen in een steenen vijzel fijn wrijven, 15 minuten koken met het water, daarna de suiker en de met koud water aangemengde maizena toevoegen en even opkoken, de andere kersen ten slotte er bij doen.

Op deze wijze stooft men ook frambozen en aardbeien. Wenscht men geen maizena te gebruiken, dan legt men 'n beschuit op de schaal en daarop de vruchten met het sap.

De Millioenen ERFENIS

DOOR LAURENCE CLARKE
GEAUTORISEERDE VERTALING

12)

Het eerste wat hij deed, nadat hij er binnenkwam, was zijn kaars uitblazen en zich naar het raam begeven. Een sprong van vijftien voet was niets voor den gewezen clown en weldra was hij tusschen de boomen verdwenen.

Na een uur stond Charley voor de machtige poort en trok onbeschroomd aan de bel. Weldra verscheen een gelaat achter het tralieluik in de poort: „Wie daar?”

„Ik kom een boodschap brengen voor Hugo, van zijn zuster uit de herberg „De Roode Haan”; het is een belangrijke boodschap, die ik persoonlijk moet overgeven.”

Een deur in de groote poort werd geopend.

„Kom binnen, dan zal ik Hugo roepen.”

De poortwachter liep over de binnenplaats naar een achterdeur in het kasteel en dit was het oogenblik, dat Herd wilde benutten.

Hij begon met de poort te openen om den schijn te wekken, dat hij was weggegaan. Daarna stak hij vlug de binnenplaats over.

Tot zijn niet geringe verbazing zag hij zeker wel twaalf prachtige auto's en niet minder dan wel twintig motorfietsen hier staan, zonder een enkelen chauffeur echter.

Hij was nu tot vlak bij het kasteel genaderd en zag een lichtschijsel uit een venster komen. Dit venster was een enorm raam van gekleurd glas in lood. Onderaan stond een klein luikje open. De vensterbank bevond zich vijftig voet boven den begane grond. Charley zag geen kans tegen den rechten muur op te klimmen. Opeens bemerkte hij een stalen draad van een bliksemafleider, die ter zijde van het raam tot aan het dak liep. Charley lachte: hij was in zijn element. Het was nu een klein kunstje voor Herd om zijn doel te bereiken. Voorzichtig bracht hij zijn gezicht bij het open luikje en gluurde naar binnen. Tot zijn groote verbazing zag hij in de schitterend verlichte hall een lange tafel, waaraan een honderdtal officieren in de kleurige parade-uniformen van het vroegere Duitsche leger.

Politiek liet Herd koud en als deze mannen aan het samenzweren waren, dan konden ze wat hem betrof, hun gang gaan. Hem interesseerde alleen het lot van Owen en zijn oom.

Hij zag hoe een ritmeester der Uhlanen opstond en aller aandacht vestigde op een mager, onaanzienlijk individu, dat aan het einde van de tafel zat en de laagste in rang was, blijkens zijn luitenant-uniform.

„Hoogheid . . . kameraden . . .” begon de ritmeester, „sta mij toe dit glas te ledigen op de gezondheid van onzen goeden vriend, den reserve-luitenant Hermann Schaefer, die zijn groote gastvrijheid en zijn aanzienlijke middelen steeds in onzen dienst heeft gesteld. Moge gij, luitenant Schaefer, wanneer de dag daar is, uw wensch vervuld zien en directeur van de Keizerlijke Rijksbank worden. Luitenant Schaefer . . . hij leve hoog.”

Charley trok zijn hoofd terug. Dit boezemde hem geen belang in. Hij zag hoe de Burschen in een hoek bijeen stonden en naar dit historische tafereel keken. Voorzichtig opende hij een tweede gedeelte van het gekleurde raam en in een oogwenk was hij er door gekropen en bevond zich aan de binnenzijde van de vensterbank. Hij was binnen . . .

Hij wachtte een gunstig oogenblik af en liet zich toen achter de oppassers in een hoek glijden. Hij verschool zich achter een ridderharnas en toen hij de kans schoon zag, sloop hij de gang in.

Juist wilde hij een openstaande deur binnengaan, toen een man op hem afkwam. De man droeg een keurige tuniek van feldgrau en stond opeens verbaasd stil bij het zien van den haveloozen vreemdeling.

Onder voorwendsel van een boodschap lokte Charley hem in de spreekkamer en toen hij hem eenmaal daar had, besprong hij den doodelijk ontstelden oppasser en beet hem toe: „Leen me je jas . . . gauw wat . . . trek uit . . .”

Voor de man van zijn verbazing was gekomen, hoorde hij den sleutel omdraaien en was Charley verdwenen.

Hij gevoelde zich geheel zeker in zijn vermomming en brutaal liep hij de gang verder in. Een bediende,

dien hij tegenkwam, vroeg hij naar Hugo en weldra klopte hij aan Hugo's kamer.

„Wie geht's, Hugo?” vroeg hij vriendelijk van den drempel.

„Gut,” antwoordde de groote man. „Wiens Bursche ben je?”

„Generaal Grobermann.”

„Jawohl,” sprak de houtvester, „ik herken de cavalerieknoopen.”

Zij dronken samen een glas bier en daarna waagde Herd: „Herr Schaefer heeft den generaal verteld van je gevangenen?”

„Wat voor gevangenen?” klonk het scherp.

„Die vervloekte Engelschen,” zei Charley, zoo onverschillig mogelijk.

Even was het stil, een gevaarlijke stilte; toen sprak Hugo: „Die zijn weg, gelukkig.”

„Weg?”

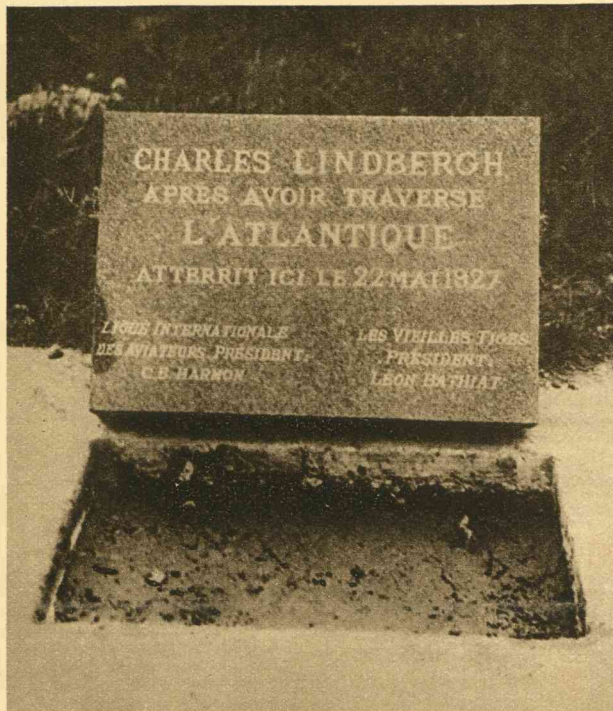
„Weken geleden al.”

„Je bedoelt dat Herr Schaefer ze heeft losgelaten?”

„Ze zijn weg,” herhaalde Hugo, „hier zijn ze niet meer, dat is alles wat ik er van weet.”

Plotseling boog hij zich voorover en greep Charley's arm. „Wat kan dat jou eigenlijk schelen?” vroeg hij achterdochtig.

„Niks,” sprak de ander kort, „voor mijn part kunnen ze naar de maan loopen.”

Waar Lindbergh daalde

Op de plek van het vliegveld Le Bourget nabij Parijs, waar Lindbergh na zijn vlucht over den Oceaan daalde, hebben de internationale aviateursliga en de vereeniging van Fransche vóóroorlogsche vliegers een gedenksteen van Bretonsche graniet onthuld. Zonderling genoeg heeft men zich in den datum vergist: op den steen staat namelijk, dat Lindbergh den 22en Mei op Le Bourget daalde, terwijl dit, zooals onze lezers zich zullen herinneren, reeds den 21en Mei geschiedde.

Hij bemerkte, dat de reus een sluwe kerel was. Hij bleef nog een half uur, terwijl hij voortdurend angstig luisterde naar voetstappen. Toen hij wegging was hij zeker van één ding: Geen der beide Johnsons bevond zich in het kasteel. Van het moment af, dat hij afscheid van hen had genomen, had geen sterveling ze meer gezien.

Charley herinnerde zich hoe hij op het oogenblik van het afscheid een zonderling gevoel had gehad, alsof die beiden in de duisternis in den grond gezakt waren.

HOOFDSTUK XXI.

Het was gemakkelijker voor Charley om uit het kasteel te komen, dan om er binnen te dringen. Hij nam den vroegetrein uit Heideburg en des middags om drie uur belde hij aan bij de Britsche Embassade. Er bleef hem niets over dan alles te vertellen wat hij wist, den brief af te geven en de gansche zaak in handen van de Britsche autoriteiten te leggen. De deftige bediende bracht hem onmiddellijk bij kapitein Sinclair. De jonge attaché keek op en bood hem vriendelijk een stoel aan.

„Heeft u eindelijk nieuws van Mr. Johnson?”

„Ik wou, dat het waar was,” antwoordde Charley.

Toen vertelde Charley alles wat hij wist en het gezicht van kapitein Sinclair was een studie.

„Dat is alles,” eindigde Herd tamelijk plotseling.

„Dat is een opwindende geschiedenis, Mr. Herd,” sprak de attaché. „Wilt u mij een oogenblik excuseren?” — Hij bleef vijf minuten weg, — toen wenkte hij Charley naar een tusschendeur.

„Wilt u zoo goed zijn, Mr. Herd, — Zijne Excellentie, de gezant, zou u gaarne even spreken.”

In de kamer van kapitein Sinclair was Charley een weinig van zijn stuk gebracht, maar bij den gezant geraakte hij heelemaal in de war. Zijne Excellentie zat aan een keurig opgeruimde schrijftafel en keek naar hem door zijn brilleglazen.

„Wilt u zoo vriendelijk zijn om te gaan zitten.”

Charley ging zitten en wachtte, terwijl de gezant iets van een papiertje las.

„Is u Charles Herd?” vroeg hij.

„Charley Herd, Edelachtbare,” verbeterde het mannetje.

„Is u een Engelschman?”

„Jawel Edelachtbare, in Deutschland geboren, van Engelsche ouders.”

De groote man knikte: zijn wijze van optreden had iets indrukwekkends.

„Kapitein Sinclair,” sprak Zijne Excellentie, „heeft mij uw merkwaardig verhaal gedaan. Is dat allemaal werkelijk zoo gebeurd, Mr. Herd?”

„Ja zeker Edelachtbare, ieder woord is waar.”

„Heeft Mr. Owen Johnson u zijn reden opgegeven, voor zijn bezoek aan Deutschland?”

„Neen, daar heeft hij niets van gezegd.”

„U schijnt bevreesd te zijn, dat Mr. Johnson een ongeluk is overkomen?”

„Jawel Mylord. Hij maakte een afspraak met mij en hij is er de man niet naar om die niet te houden.”

„Laat mij u gerust stellen, Mr. Johnson is geen ongeluk overkomen. Tien dagen geleden verliet hij Deutschland op zijn huwelijksreis.”

Charley was stom verbaasd.

„Getrouwd, Mylord?”

„Ja zeker, tien dagen geleden trouwde hij en hij schreef kapitein Sinclair een afscheidsbrief.”

Herd had een angstige uitdrukking in zijn oogen.

„Een oogenblik geleden sprak u over Mr. Johnson's oom,” vervolgde Zijne Excellentie.

„Ja zeker, Edelachtbare, Mr. Richard Johnson.”

„Dat moet een vergissing zijn. Mr. Richard Johnson stierf een paar jaar geleden.”

Herd schudde zijn hoofd. „Hij stierf niet, Mylord, een maand geleden heb ik hem nog gezien en ik heb zijn leven gered.”

„Dat is onmogelijk!”

„Hij was met zijn neef in de herberg „De Roode Haan” en daar gaf hij mij dezen brief. Dien moest ik aan kapitein Sinclair geven, als hij en zijn neef in gebreke bleven.”

„Mag ik dien brief zien?”

De gezant nam de ietwat beduimelde enveloppe en bekeek die nauwkeurig. Zijn uitdrukking van ongeloof had plaats gemaakt voor een van verbazing.

„Zijt ge bereid dezen brief af te geven?”

„Neen Mylord, niet nu ik weet waar Mr. Johnson is.” Dit zeggende stopte hij de enveloppe in zijn binnenzak en knoopte zijn jas dicht. „Zoo is het mij opgedragen.”

De magistraat knikte. Hij strekte zijn hand uit en belde.

„Mr. Herd wilt u zoo goed zijn om in de antichambre te wachten? Straks zal ik u gaarne nog even spreken.”

„Deeming,” sprak de gezant tot den donkeroogigen man, die zijn bel beantwoord had, „verschaf mij onmiddellijk alle bijzonderheden omtrent dezen man,” en hij overhandigde hem een stukje papier waarop Charley Herd's adres genoteerd stond.

„Alles wat er van hem bekend is, en onmiddellijk!”

De man boog en verliet geruischloos het vertrek.

Charley was niet alleen verbaasd maar ook gegriefd. Hij had niets gehoopt van Owen of van zijn oom, behalve een handdruk en een vriendelijk woord en nu hadden beide mannen zijn bestaan geheel en al vergeten.

Deze twee mannen waren Engelschen, landgenooten, — en zij hadden hem in den steek gelaten. Waarom had de oude man hem dan vertrouwd en gesproken van twee millioen pond?

De deur werd geopend en de gezant in eigen persoon verzocht hem om binnen te komen. Zijn toon was geheel veranderd. Hij was de vriendelijkheid zelve.

„Het eerste wat u thans noodig heeft, is het adres van Mr. Owen in Londen. Hier is het, 298 Cross Venor Place.”

„Ik heb geen pas, Mylord,” stamelde Charley.

„Jawel, dat heeft u wel,” glimlachte de gezant.

„Uw paspoort ligt klaar op het Consulaat. U moet twee foto's meebrengen en dit papier”, en hij overhandigde Charley een gewichtig uitzienende enveloppe.

„En nu de geldkwestie,” sprak hij op kameraadschappelijk toon.

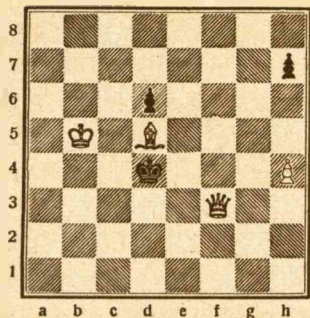
Charley kleurde. „Over veertien dagen kan ik misschien —,” begon hij.

(Wordt vervolgd).

Schaken.

PROBLEEM No. 138.

Van G. E. Carpentier, te Tarrytown.

Wit begint en geeft in 4 zetten mat.

Stand: Wit (4) K b5, Df3, L d5, pi. h4.

Zwart (3) K d4, pi. d6, h7.

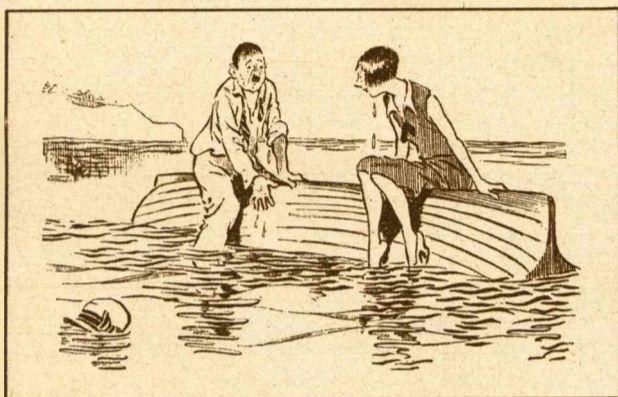
Correspondentie-adres: P. van 't Veer, Valkenboschkade 211, Den Haag.

DOORZICHTIGE VROUWENPOLITIEK.

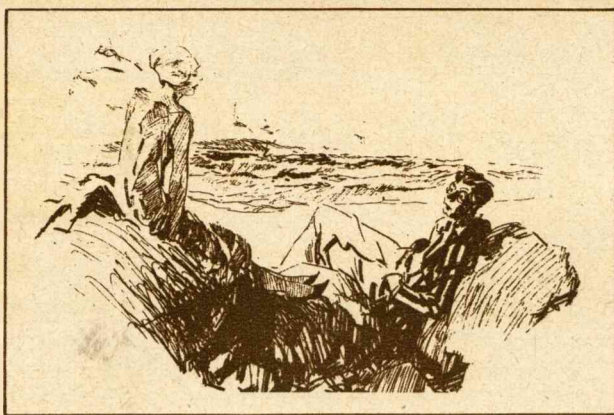
Een nuchter echtgenoot heeft liever, en terecht, Dat vrouwelijf „Willem” dan wel „Wimpie” tot hem zegt. Snapt u het niet? Ach kom, het ligt toch in de rede: De eerste naam is veel goedkooper dan de tweede.

BEZUINIGING.

Ook tante Pos bezuinigt, maar Ze moet niet overdrijven; Ze laat 't publiek, naar 'k hoor, drie jaar Met één loket-pen schrijven.

Optimistische vrouw: „Wat 'n geluk, dat de bureu tenminste mijn nieuwen hoed hebben gezien, voor dit gebeurde!”

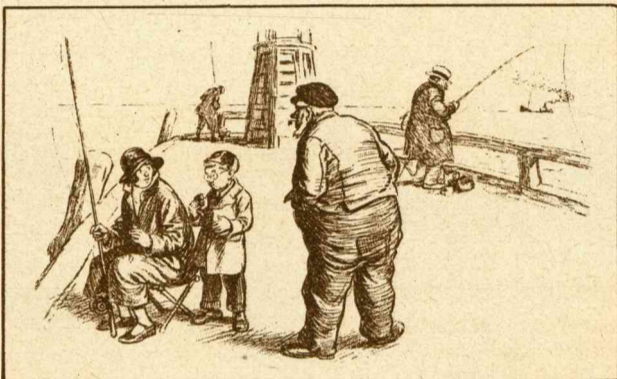
Tante: „Je doet het beste, naar Mollie toe te gaan, Frits, en haar excuus te vragen.”
Frits: „Ja maar, tante, ik had gelijk.”
Tante: „Nu, dan zou ik nog wat bloemen meenemen ook.”

DE HEILZAME SPORT.

De sport staalt onze slappe spieren, We worden weder Batavieren! Den breedsten rug krijgt daarbij wel De . . . leider van 't voetbalspel.

IN DE EEUW VAN 'T KIND.

Voorheen ging in den regel kleine Jantje Met moeder naar een fröbelschool, heel zoet; Thans is een baby filmacteur, en peinst-ie Hoe hij z'n kapitaal beheeren moet . . .

Zeerob: „Niks gevangen, mevrouw? U moet een anderen worm hebben!”
Hengelaarster (tot zoonlijf): „Jantje, ga naar je vader en zeg, dat ik hem noodig heb.”

Dammen.

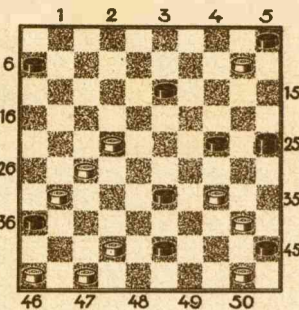
WEDSTRIJD PROBLEEM No. 160

van I. Weiss, Parijs.

(Opgedr. aan J. de Haas, Brussel.)

De diagramstand in cijfers moet zijn: Zwart 8 schijven op 5, 6, 13, 24, 33, 36, 43, 45 en 1 dam op 25. Wit 10 schijven op 10, 22, 27, 31, 34, 40, 42, 46, 47 en 50. Wit speelt en wint! Het eindspel moet volledig uitgewerkt worden ingezonden!

Voor de wedstrijdvoorwaarden en de prijzen verwijzen we naar ons vorige nummer.

OPLOSSING No. 156 (Blijdenstein).

De diagramstand in cijfers was: Zwart 7 sch. op 5, 9, 10, 12, 16, 17 en 20. Wit 7 sch. op 19, 21, 23, 27, 29, 36 en 37. Wit wint op eenvoudige maar mooie wijze door 19—13! (9 × 18 gedw.), 27—22! (17 × 19), 37—31 (16 × 27) en 31 × 4. Zeer geestig is de manier, waarop zwart gedwongen wordt, met schijf 16 in plaats van 17 de witte op 21 te slaan!

OPLOSSING No. 157 (Geo van Dam, Baarn).

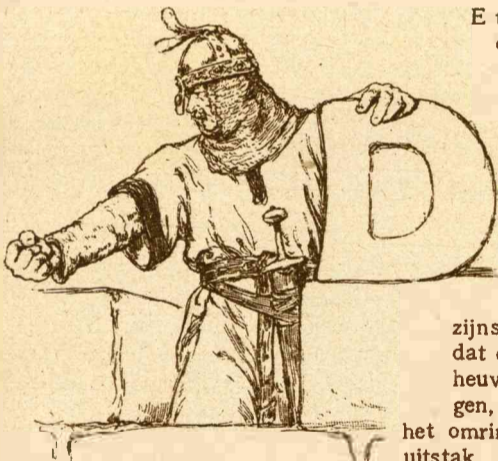
De diagramstand in cijfers was: Zwart 9 schijven op 2, 3, 7, 10, 15, 16, 26, 35, 36 met 1 dam op 4. Wit 13 schijven op 18, 22, 24, 25, 27, 29, 33, 38, 39 en 41—44. Wit speelt achterenvolgens 42—37!, 37—31, 38—32!, 27—21!!, 21 × 1 en 25 × 5, waardoor een typisch en origineel motief ontstaan is. Hoewel Zwart thans nog wel spel geeft, is deze eindstand voor Wit absoluut gewonnen. De voornaamste varianten willen we even aangeven. Op Zwart 15—20 (21 × 15) en 35—40, Wit 39—34 en wint! Op 23—45, Wit ook 39—34 en wint! De beste variant voor Zwart is dus:

Wit: . . . . . 39—33!, 33—29!, 1—18!!, 29—23
Zwart: 23—46, 15—20 A., 2—8 B., 16—21 C, 46—14
5 × 16, 18 × 4, 16—11, 11—50 met bekende
3—9, 35—40, 40—45, winst voor Wit!

A. Speelt Zwart 3—8, 3—9, 2—8 of 16—21, dan volgt direct 33—28. B. Dreigt hiermede als Wit 29—23 speelt met 46 × 14 en 20—24 remise. Speelt Zwart 35—40, dan Wit 29—23 en niet 29—24, dat slechts remise zou geven. Op Zwart 46 × 23 slaat Wit met den dam op 5 en niet met de schijf. Speelt Zwart na 33—29 van Wit 20—24 (29 × 20) en 3—9, dan Wit 1—18 en wint. C. Speelt Zwart 8—12 (18 × 1) en 3—8 dan Wit weer 1—18 en niet 29—23. Zoo ziet men, dat ook dit eindspel bij nauwkeurig spel is te winnen.

VOOR DE JEUGD

EEN HANDIGE KNAAP. I.

E trotsche ridder Renaud de Montauban richtte zich langzaam op achter de hooge borstwering op de tinne van zijnsterk kasteel, dat op een steile heuveltop gelegen, hoog boven het omringende land uitstak en als onneembaar beschouwd werd. Even voorzichtig als moedig en overtuigd, dat alle roekeloosheid nutteloos is, gaf hij zich geen oogenblik bloot, toen hij van de hoogte van het machtige muurwerk een droevigen blik wierp naar beneden waar de vlakke bedekt was met vijanden.

Zoo ver het oog reikte, was het land rondom zijn kasteel bedekt met tenten, die in regelmatige rijen geplaatst met hun wit linnen tegen de blauwe avondschemering afstaken.

In deze tenten huisden de talloze krijgers van keizer Karel met den witten baard, die nu reeds achttien maanden het geduchte kasteel van Montauban belegerde.

Achttien maanden lang had de onneembare burcht de insluiting, den aanval, de onderminning en het vuur weerstand geboden. En nu, onzichtbaar door de nachtelijke duisternis, keek de onoverwinnelijke vazal om zich heen en met een smalenden glimlach op de lippen balde hij de vuist naar de tent van den keizer, die door haar grootte boven de andere tenten uitstak.

Maar de vuist zakte en moedeloos mompelde hij: „Het is gedaan! Ik heb geen enkelen vriend meer. De een na den ander is gevallen onder de pijlen en het zwaard. Al mijn dapperen zijn gedood!”

En moedeloos liet hij het hoofd zakken en tranen kwamen in de oogen van den ruwen krijger, toen hij dacht aan zijn gestorven vrienden, aan zijn verloren kasteel en zijn verdwenen roem.

„Overwonnen,” riep hij uit.

„Nog niet!” klomk opeens een heldere, jeugdige stem en op deze woorden vol hoop, richtte Renaud verrast het hoofd

op. Doch toen hij zag wie die woorden geuit had, zei hij met een teleurgesteld lachte:

„O, ben jij er nog? . . . Ik had je heelemaal vergeten! Mijn kleine Garin, arme knaap. Door welk wonder ben je gespaard gebleven voor de pijlen en steenen kogels . . .”

„Ik ben ze niet ontvlucht, meester. Maar nu ben ik blij, dat ik gespaard gebleven ben, want nu kan ik u redden . . .”

De trotsche vijand van keizer Karel moest, ondanks zijn verdriet, lachen om de woorden van zijn page.

„Mij redden? Jij? Hoe wil je dat doen, knaap?”

„Meester, dat is mijn geheim . . . Maar als u mij mijn gang laat gaan, beloof ik u, dat morgen, twee uur nadat de zon is opgekomen, het leger der Franken en keizer Karel met al zijn ridders zoo haastig zullen wegvluichten, dat u uw midagslaapje in het bosch beneden houden kunt.”

„Knaap, houd uw overwonnen meester niet voor den gek. Morgenmiddag zal mijn lichaam doorboord zijn door lanssteken en Karel de Grootte meester zijn van dit kasteel.”

Maar Garin hief de hand op en zeide:

„Meester, ik smeeke u bij mijn leeneed en bij uw vlag, die van den toren wappert, geef mij vrijheid te doen wat ik wil en ik zal u redden.”

„Mij redden? Jij? Hoe wil je dat doen, knaap?”

De woorden van den knaap klonken zóó ernstig en de slotheer was zóó moedeloos, dat hij zich gewonnen gaf.

„Doe wat je wilt, jongen . . . er kan geen goed of kwaad

uit voortkomen . . . morgen is Karel hier de meester.”

Deze overtuiging heerschte ook bij de belegeraars en vooral bij den keizer en bezorgde hem aangename droomen.

Ieder wist, dat den oproerigen vazal geen hulp te wachten stond en dat een bestorming door de van honger uitge-

mergelde bezetting niet meer kon worden afgeslagen. Karel de Grootte nam plaats op zijn troon, die op een heuvel was opgesteld. Hij was omringd door zijn rijksgrooten in

schitterende wapenrusting en voor hem in de vlakke stonden zijn troepen in colonnes geschaard, gereed om op een wenk van den keizer het kasteel te bestormen. — Op dit oogenblik, plot-

seling en tot verbazing van allen viel met een luid geraas de kettingbrug neer, het ijzeren poorthek ging omhoog en de poortdeuren open . . . Wat beteekende dat? Kwam de belegerde slotheer zich op genade of ongenade overgeven?

Geen sprake van. Onder de verbaasde blikken van honderd duizend belegeraars werd met forsche hand een knaap buiten het kasteel geworpen.

En reeds was het valhek weer neergelaten en de brug opgehaald, voordat men van zijn verbazing bekomen was.

(Slot volgt).

„Vooruit, valt de schurken aan!” riep de keizer. (Zie volgend nummer.)